ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 12ης Σεπτεμβρίου 2007 *

Στην υπόθεση Τ-60/05,

Union française de l'express (UFEX), με έδρα το Roissy-en-France (Γαλλία),

DHL Express (France) SAS, πρώην DHL International SA, με έδρα το Roissy-en-France,

Federal express international (France) SNC, με έδρα το Gennevilliers (Γαλλία),

CRIE SA, με έδρα το Asnières (Γαλλία),

εκπροσωπούμενες από τους É. Morgan de Rivery και J. Derenne, δικηγόρους,

προσφεύγουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης αρχικώς από τον A. Bouquet και την O. Beynet και, εν συνεχεία, από τους A. Bouquet και V. Di Bucci,

καθής,

υποστηριζομένης από την

Chronopost SA, με έδρα το Issy-les-Moulineaux (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον D. Berlin, δικηγόρο,

και από τη

La Poste, με έδρα το Παρίσι (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον H. Lehman, δικηγόρο,

παρεμβαίνουσες,

με αντικείμενο αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως SG-Greffe (2004) D/205294 της Επιτροπής, της 19ης Νοεμβρίου 2004, με την οποία απορρίφθηκε η καταγγελία που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες κατά των Γαλλικών Ταχυδρομείων και της Γαλλικής Κυβέρνησης σχετικά με τη γαλλική αγορά της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirrung, πρόεδρο, N. J. Forwood και I. Pelikánová, δικαστές,

γραμματέας: K. Pocheć, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 26ης Απριλίου 2007,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1. *Διάδικοι*

1 Οι προσφεύγουσες είναι αποδέκτριες της από 19 Νοεμβρίου 2004 αποφάσεως της Επιτροπής, με την οποία απορρίφθηκε η καταγγελία τους σχετικά με τη γαλλική αγορά της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας.

2 Η Union française de l'express (στο εξής: UFEX), η οποία απεκαλείτο, έως το 1997, «Syndicat français de l'express international» (στο εξής: SFEI), είναι επαγγελματική ένωση γαλλικού δικαίου της οποίας μέλη είναι όλες σχεδόν οι εταιρίες που παρέχουν υπηρεσίες ταχείας επιδόσεως αλληλογραφίας, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται οι τρεις άλλες προσφεύγουσες.

3 Τα Γαλλικά Ταχυδρομεία (Poste française, στο εξής: Poste) ανέθεσαν, από τα τέλη του 1985 και από τις αρχές του 1986, τη διαχείριση των υπηρεσιών τους ταχείας επιδόσεως αλληλογραφίας, οι οποίες αποτελούσαν αντικείμενο εκμεταλλεύσεως έως τότε υπό την επωνυμία Postadex, στη Société française de messagerie internationale (στο εξής: SFMI). Το κεφάλαιο της εταιρίας αυτής είχε κατανεμηθεί μεταξύ της Sofipost (66 %), χρηματιστηριακής εταιρίας που ελεγχόταν κατά 100 % από την Poste, και της TAT Express (34 %), η οποία ήταν θυγατρική της αεροπορικής εταιρίας Transport aérien transrégional.

4 Το 1992 η διάρθρωση της δραστηριότητας ταχείας επιδόσεως αλληλογραφίας, την οποία ασκούσε η SFMI, μεταβλήθηκε. Η Sofipost και η Transport aérien transrégional ίδρυσαν μια νέα εταιρία, την Chronopost SA, της οποίας εξακολουθούσαν να κατέχουν, αντιστοίχως, το 66 % και το 34 % των μετοχών. Η Chronopost ανέλαβε την εγχώρια δραστηριότητα της SFMI, η οποία διατήρησε το σκέλος της διεθνούς δραστηριότητας. Η Chronopost διαχειριζόταν, βάσει εντολής, τη δραστηριότητα ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας για λογαριασμό του εντολέα της. Από το 1997 η Sofipost (η οποία κατέστη, το 2001, Geopost) ελέγχει κατά 100 % τη Chronopost.

5 Η SFMI εκχώρησε τις δραστηριότητές της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας στην Global Delivery Express Worldwide France, γαλλική θυγατρική εταιρία της επιχειρήσεως Global Delivery Express Worldwide (στο εξής: GDEW). Η GDEW είναι μια κοινή επιχείρηση της οποίας μέλη είναι η αυστραλιανή εταιρία TNT, η Poste, καθώς και τα Γερμανικά, τα Καναδικά, τα Ολλανδικά και τα Σουηδικά Ταχυδρομεία. Η συγκέντρωση αυτή εγκρίθηκε από την Επιτροπή με απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 1991, με την οποία η συγκέντρωση κηρύχθηκε συμβατή με την κοινή αγορά (IV/M.102 — TNT/Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Post και Sweden Post) (ΕΕ C 322, σ. 19, στο εξής: απόφαση GD NET) βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ 1990, L 257, σ. 13). Η GDEW απορρόφησε την SFMI με συγχώνευση στις 28 Ιουλίου 1994 και, ως εκ τούτου, η SFMI έπαυσε έκτοτε να υφίσταται νομικώς. Το 1996 η Poste αποχώρησε από τη GDEW.

6 Στη συνέχεια της παρούσας αποφάσεως, η ονομασία SFMI-Chronopost χρησιμοποιείται για τον προσδιορισμό της θυγατρικής εταιρίας της Poste που δραστηριοποιείται στον τομέα της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας.

2. *Η από 21 Δεκεμβρίου 1990 καταγγελία*

7 Με την από 21 Δεκεμβρίου 1990 καταγγελία της η SFEI προέβαλε ότι το Γαλλικό Δημόσιο επιχορηγούσε παράνομα την SFMI-Chronopost στον τομέα των υπηρεσιών ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας. Κατά τη διάρκεια άτυπης συσκέψεως που διεξήχθη μεταξύ των εκπροσώπων της SFEI και της Επιτροπής στις 18 Μαρτίου 1991, εγέρθηκε το ζήτημα ενδεχομένης παραβάσεως του άρθρου 82 ΕΚ από την Poste, ως επιχείρηση, του άρθρου 86 ΕΚ από το Γαλλικό Δημόσιο και του άρθρου 3, στοιχείο ζ΄, ΕΚ καθώς και των άρθρων 10 ΕΚ και 82 ΕΚ από το Γαλλικό Δημόσιο.

8 Βάσει του άρθρου 82 ΕΚ, η SFEI κατάγγειλε τον τρόπο υλικοτεχνικής και εμπορικής υποστηρίξεως την οποία παρείχε η Poste στη θυγατρική εταιρία της. Η καταχρηστική συμπεριφορά της Poste συνίστατο στην παροχή προς τη θυγατρική της εταιρία της δυνατότητας να επωφελείται από την υποδομή της, με ασυνήθιστα ευνοϊκούς όρους, προκειμένου η δεσπόζουσα θέση που η Poste κατείχε στην αγορά των βασικών υπηρεσιών ταχυδρομείου να επεκταθεί στη συναφή αγορά των υπηρεσιών της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας. Η καταχρηστική αυτή πρακτική έλαβε τη συγκεκριμένη μορφή διασταυρούμενων επιδοτήσεων υπέρ της SFMI-Chronopost.

9 Βάσει του άρθρου 86 ΕΚ, αφενός, και του άρθρου 3, στοιχείο ζ΄, ΕΚ, καθώς και των άρθρων 10 ΕΚ και 82 ΕΚ, αφετέρου, η SFEI υποστήριξε ότι οι παράνομες μορφές συμπεριφοράς της Poste όσον αφορά την αρωγή που παρείχε προς τη θυγατρική της εταιρία οφείλονταν σε σειρά εντολών και οδηγιών του Γαλλικού Δημοσίου.

3. *Το από 10 Μαρτίου 1992 έγγραφο της Επιτροπής*

10 Με έγγραφο της 10ης Μαρτίου 1992, η Επιτροπή γνωστοποίησε στην SFEI ότι δεν προετίθετο να συνεχίσει την έρευνά της δυνάμει του άρθρου 82 ΕΚ. Η SFEI, καθώς και τρία από τα μέλη της, ήτοι η DHL International [νυν DHL Express (France) SAS, στο εξής: DHL], η Service Crie (στο εξής: CRIE) και η May Courier, άσκησαν προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως την οποία έλαβε η Επιτροπή με το ως άνω έγγραφο. Με διάταξη της 30ής Νοεμβρίου 1992, Τ-36/92, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2479), το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη.

11 Με απόφαση της 16ης Ιουνίου 1994, C-39/93 P, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-2681), το Δικαστήριο αναίρεσε την ως άνω διάταξη και ανέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο. Με έγγραφο της 4ης Αυγούστου 1994, η Επιτροπή απέσυρε την επίδικη απόφαση και ενημέρωσε τις καταγγέλλουσες ότι συνεχιζόταν η εξέταση της καταγγελίας τους.

4. *Η απόφαση της 30ής Δεκεμβρίου 1994 περί απορρίψεως της καταγγελίας*

12 Με απόφαση της 30ής Δεκεμβρίου 1994, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία σχετικά με τις πτυχές που αφορούν το άρθρο 82 ΕΚ λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, επειδή δεν υπήρχαν επαρκή στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι εξακολουθούσαν να υφίστανται οι προβαλλόμενες παραβάσεις. Η SFEI, η DHL, η CRIE και η May Courier άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως, η οποία απορρίφθηκε από το Πρωτοδικείο με απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1997, Τ-77/95, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-1).

13 Κατόπιν ασκήσεως αναιρέσεως, το Δικαστήριο αναίρεσε την ως άνω απόφαση και ανέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο (απόφαση της 4ης Μαρτίου 1999, C-119/97 P, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-1341).

14 Μετά την αναπομπή της υποθέσεως από το Δικαστήριο, το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση περί απορρίψεως της καταγγελίας (απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Μαΐου 2000, Τ-77/95, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2167). Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή προχώρησε σε επανεξέταση της καταγγελίας.

5. *Εθνικές διαδικασίες*

15 Παράλληλα με την καταγγελία τους ενώπιον της Επιτροπής, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν, το 1990 και το 1996, ενώπιον του Γαλλικού Συμβουλίου Ανταγωνισμού καταγγελίες κατά της Poste, της Sofipost, της SFMI-Chronopost και της Transport aérien transrégional, με τις οποίες έβαλαν κατά της καταχρήσεως δεσπόζουσας θέσεως, κατά παράβαση των διατάξεων του γαλλικού δικαίου του ανταγωνισμού, μεταξύ 1986 και 1996. Το Γαλλικό Συμβούλιο Ανταγωνισμού ανέστειλε την εξέταση των υποθέσεων εν αναμονή των αποτελεσμάτων της εκ μέρους της Επιτροπής εξετάσεως της καταγγελίας. Το 2005 οι προσφεύγουσες ανακάλεσαν τις καταγγελίες τους.

16 Το 1993 η SFEI και ορισμένα από τα μέλη της άσκησαν ενώπιον του tribunal de commerce de Paris (δικαστηρίου αρμοδίου για την εκδίκαση υποθέσεων εμπορικού δικαίου — Παρίσι, Γαλλία) αγωγή αποζημιώσεως, μεταξύ άλλων κατά της Poste, της Sofipost, της SFMI-Chronopost και της GDEW France, βάσει ευθύνης από αξιόποινη πράξη (αθέμιτος ανταγωνισμός) λόγω παραβάσεως του άρθρου 82 ΕΚ και λόγω αποδοχής του ευεργετήματος των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν κατά παράβαση του άρθρου 88, παράγραφος 3, ΕΚ. Το 1999 το tribunal de commerce απέρριψε την αγωγή όσον αφορά τα στοιχεία της υποθέσεως που συνδέονται με τις κρατικές ενισχύσεις. Ως προς τα στοιχεία που συνδέονται με την κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως, το εν λόγω δικαστήριο ανέστειλε το 2000 την ενώπιόν του διαδικασία εν αναμονή της αποφάσεως της Επιτροπής.

6. *Η προσβαλλόμενη απόφαση*

17 Με την απόφαση SG-Greffe (2004) D/205294, της 19ης Νοεμβρίου 2004, περί απορρίψεως της καταγγελίας που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες κατά της Poste και της Γαλλικής Κυβερνήσεως, σχετικά με τη γαλλική αγορά ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή απέρριψε εκ νέου την καταγγελία λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος. Η απόφαση αυτή αφορά μόνον τα στοιχεία του φακέλου που εμπίπτουν στα άρθρα 82 ΕΚ, 86 ΕΚ, 3 ΕΚ και 10 ΕΚ.

18 Με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή κατέδειξε, πρώτον, ότι η βαλλόμενη συμπεριφορά είχε παύσει να υφίσταται (σημεία 48 έως 63 της προσβαλλομένης αποφάσεως) και, δεύτερον, ότι η φερόμενη ως θίγουσα τον ανταγωνισμό παρελθούσα συμπεριφορά της Poste δεν είχε παρατεταμένα αποτελέσματα (σημεία 64 έως 121 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Τρίτον, η Επιτροπή εξακρίβωσε αν υφίστατο επαρκές κοινοτικό συμφέρον για τη συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας. Η Επιτροπή εκθέτει ότι, σε μια κατάσταση στο πλαίσιο της οποίας η βαλλόμενη συμπεριφορά έπαυσε να υφίσταται το 1991 και δεν έχει παρατεταμένα αποτελέσματα επί της αγοράς, δεν υποχρεούται να εκτιμά ούτε τη σοβαρότητα της προβαλλομένης παραβάσεως ούτε τη διάρκειά της στο πλαίσιο της εκ μέρους της αναλύσεως του αν υφίσταται κοινοτικό συμφέρον. Ωστόσο, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι αναλύει, χάριν της χρηστής διοικήσεως, τα επιχειρήματα των καταγγελλουσών επί του ζητήματος αυτού.

19 Η Επιτροπή κατέληξε ότι δεν υφίστατο κοινοτικό συμφέρον και απέρριψε την καταγγελία για τον λόγο αυτό.

7. *Απόφαση αφορώσα το σκέλος της καταγγελίας που αφορά τις κρατικές ενισχύσεις*

20 Όσον αφορά το σκέλος της καταγγελίας που αφορά τις κρατικές ενισχύσεις, η Επιτροπή, με την απόφαση 98/365/ΕΚ, της 1ης Οκτωβρίου 1997, σχετικά με τις

ενισχύσεις που φέρεται ότι χορήγησε η Γαλλία στην SFMI-Chronopost (ΕΕ 1998, L 164, σ. 37, στο εξής: απόφαση του 1997), διαπίστωσε ότι τα μέτρα που αφορούσε η καταγγελία δεν συνιστούσαν κρατικές ενισχύσεις υπέρ της SFMI-Chronopost.

21 Κατόπιν της προσφυγής ακυρώσεως την οποία άσκησαν οι προσφεύγουσες, το Πρωτοδικείο, με απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2000, T-613/97, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. II-4055), ακύρωσε εν μέρει την εν λόγω απόφαση της Επιτροπής.

22 Η Chronopost, η Poste και η Γαλλική Δημοκρατία άσκησαν αναιρέσεις κατά της ως άνω αποφάσεως. Με απόφαση της 3ης Ιουλίου 2003, C-83/01 P, C-93/01 P και C-94/01 P, Chronopost κ.λπ. κατά UFEX κ.λπ. (Συλλογή 2003, σ. I-6993), το Δικαστήριο αναίρεσε την απόφαση και ανέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο.

23 Με απόφαση της 7ης Ιουνίου 2006, T-613/97, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2006, σ. II-1531), η οποία εκδόθηκε κατόπιν αναπομπής της υποθέσεως, το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση του 1997 καθόσον με την εν λόγω απόφαση η Επιτροπή διαπίστωσε ότι ούτε η υλικοτεχνική και εμπορική υποστήριξη που παρείχε η Poste στη θυγατρική της εταιρία SFMI-Chronopost ούτε η μεταβίβαση της Postadex συνιστούσαν κρατικές ενισχύσεις υπέρ της SFMI-Chronopost. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η μεταβίβαση της υπηρεσίας Postadex στην SFMI-Chronopost συνιστούσε κρατική ενίσχυση, αφού η SFMI-Chronopost δεν κατέβαλε αντιπαροχή στην Poste (σκέψη 167 της αποφάσεως). Επιπλέον, το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι η αιτιολογία της αποφάσεως του 1997, η οποία περιοριζόταν σε μια πολύ γενική παρουσίαση της μεθόδου υπολογισμού του κόστους την οποία εφάρμοσε η Επιτροπή και του τελικού αποτελέσματος που εξήγαγε, δεν ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ κατά το μέτρο που αφορούσε την παροχή υλικοτεχνικής και εμπορικής υποστηρίξεως (σκέψεις 98 και 101 της αποφάσεως).

24 Η Chronopost και η Poste άσκησαν αναιρέσεις κατά της ως άνω αποφάσεως (συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-341/06 P και C-342/06 P, των οποίων εκκρεμεί η εκδίκαση).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

25 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Φεβρουαρίου 2005, οι προσφεύγουσες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή.

26 Με υπομνήματα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Ιουνίου 2005, η Chronopost και η Poste ζήτησαν να παρέμβουν υπέρ της Επιτροπής. Τα αιτήματα αυτά έγιναν δεκτά με διάταξη του προέδρου του δευτέρου τμήματος της 21ης Ιουλίου 2005.

27 Με διάταξη της 21ης Μαρτίου 2006, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος αποφάνθηκε επί των αιτημάτων εμπιστευτικής μεταχειρίσεως, έναντι των παρεμβαινουσών, ορισμένων πληροφοριακών στοιχείων που εμφαίνονται στα δικόγραφα και στα παραρτήματα των διαδίκων.

28 Η Chronopost και η Poste κατέθεσαν υπομνήματα παρεμβάσεως. Οι προσφεύγουσες υπέβαλαν παρατηρήσεις επί των υπομνημάτων αυτών εμπροθέσμως.

29 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας του άρθρου 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν εγγράφως σε ερωτήσεις. Εκτός της Poste, οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν στο εν λόγω αίτημα εμπροθέσμως.

30 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 26ης Απριλίου 2007. Κατόπιν της επ' ακροατηρίου

συζητήσεως, με έγγραφο της 19ης Ιουλίου 2007, η CRIE, η οποία τελεί υπό εκκαθάριση, παραιτήθηκε από την προσφυγή της. Επομένως, η CRIE πρέπει να διαγραφεί από τον πίνακα των προσφευγουσών, λαμβανομένου υπόψη ότι, στη συνέχεια της παρούσας αποφάσεως, ο όρος «προσφεύγουσες» θα προσδιορίζει αποκλειστικώς την UFEX, την DHL και τη Federal express international (France) SNC (στο εξής: FedEx). Αντιθέτως, ο όρος «καταγγέλλουσες» θα προσδιορίζει την UFEX, την DHL, τη FedEx και την CRIE.

31 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

32 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

33 Η Chronopost ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να δεχθεί τα αιτήματα της Επιτροπής, και ειδικότερα:

— να κρίνει απαράδεκτο το σκέλος της προσφυγής που αφορά το άρθρο 3, στοιχείο ζ΄, ΕΚ, και τα άρθρα 10 ΕΚ, 82 ΕΚ και 86 ΕΚ εξεταζόμενα στο σύνολό τους και/ή

— να απορρίψει στο σύνολό της την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

34 Η Poste ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη λόγω, αφενός, της ανυπαρξίας καταγγελίας διατυπωθείσας ενώπιον της Επιτροπής, και, αφετέρου, της προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων της Poste τα οποία διασφαλίζει το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ)·

— επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή·

— εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα έξοδα στα οποία αυτή υποβλήθηκε.

Επί του παραδεκτού

1. *Επιχειρήματα των διαδίκων*

35 Η Poste προβάλλει δύο ενστάσεις απαραδέκτου, εκ των οποίων η πρώτη αντλείται από ανυπαρξία καταγγελίας κατατεθείσας από την UFEX και η δεύτερη από προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της.

36 Στο πλαίσιο της πρώτης ενστάσεως απαραδέκτου, η Poste προβάλλει ότι από τη διατύπωση της καταγγελίας της 21ης Δεκεμβρίου 1990 προκύπτει σαφώς ότι πρόκειται για καταγγελία κατατεθείσα στο πλαίσιο του τομέα των κρατικών ενισχύσεων και όχι για καταγγελία αφορώσα την κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως. Επομένως, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να αμφισβητήσουν παραδεκτώς την απόρριψη μιας καταγγελίας η οποία δεν υφίσταται. Κατά την Poste, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι μια άτυπη σύσκεψη, η οποία έδωσε λαβή για την ανταλλαγή απόψεων, μπορεί να συνιστά καταγγελία κατά την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25).

37 Στο πλαίσιο της δεύτερης ενστάσεως απαραδέκτου, η Poste υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δικαστεί η υπόθεσή του εντός εύλογης προθεσμίας και κάθε κατηγορούμενος έχει δικαίωμα να πληροφορηθεί, εντός της βραχυτέρας προθεσμίας, τη φύση και τον λόγο της εναντίον του κατηγορίας.

38 Η Poste υπήρξε κατηγορουμένη κατά την έννοια του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ, εφόσον η Επιτροπή είχε διεξαγάγει έρευνα σχετικά με την προσαπτομένη στην Poste κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως. Η Poste θεωρεί ότι μια απόφαση ακυρώνουσα την απόφαση της Επιτροπής, η οποία θα είχε ως συνέπεια την επανάληψη της διαδικασίας, θα συνιστούσε προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της. Η Poste δεν ήταν σε θέση να αναζητήσει τα αναγκαία για την άμυνά της στοιχεία που ανάγονται στις δεκαετίες του 1980 και του 1990.

39 Η Επιτροπή δεν αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής παρά μόνον όσον αφορά τον τρίτο λόγο ακυρώσεως (βλ. σκέψεις 188 επ. κατωτέρω).

40 Οι προσφεύγουσες θεωρούν, γενικώς, ότι οι ενστάσεις απαραδέκτου τις οποίες προέβαλε η Poste είναι απαράδεκτες, δεδομένου ότι η παρεμβαίνουσα δεν έχει δικαίωμα να προβάλει ισχυρισμούς ή ενστάσεις που δεν έχουν προβληθεί από τον κύριο διάδικο.

41 Όσον αφορά την πρώτη ένσταση απαραδέκτου, οι προσφεύγουσες φρονούν ότι η ύπαρξη καταγγελίας για κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως δεν μπορεί να αμφισβητηθεί σοβαρά.

42 Ως προς τη δεύτερη ένσταση απαραδέκτου, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, στην πραγματικότητα, η Poste δεν προβάλλει ένσταση απαραδέκτου, αλλά έναν ισχυρισμό επί της ουσίας τον οποίο δεν νομιμοποιείται να προβάλει.

2. *Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

43 Πρέπει να εξετασθεί εκ προοιμίου αν είναι παραδεκτές οι ενστάσεις απαραδέκτου της Poste.

44 Κατά το άρθρο 40, τελευταίο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που τυγχάνει εφαρμογής στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία δυνάμει του άρθρου του 53, η αίτηση παρεμβάσεως μπορεί να έχει ως αντικείμενο μόνον την υποστήριξη των αιτημάτων των διαδίκων. Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 116, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο παρεμβαίνων αποδέχεται τη δίκη στο στάδιο που αυτή βρίσκεται κατά τον χρόνο της παρεμβάσεώς του. Επομένως, κατά πάγια νομολογία, ο παρεμβαίνων δεν μπορεί παραδεκτώς να προβάλει ένσταση απαραδέκτου, την οποία δεν έχει προβάλει ο διάδικος υπέρ του οποίου έχει παρέμβει. Το Πρωτοδικείο δεν υποχρεούται να εξετάσει τα συναφώς προβαλλόμενα επιχειρήματα (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1125, σκέψη 22, και του Πρωτοδικείου της 26ης Ιανουαρίου 2005, T-193/02, Piau κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-209, σκέψη 36).

45 Πάντως, με τα αιτήματά της, η Επιτροπή δεν προέβαλε ένσταση απαραδέκτου. Κατά συνέπεια, η Poste δεν νομιμοποιείται να προβάλει τέτοιες ενστάσεις απαραδέκτου.

46 Ωστόσο, δυνάμει του άρθρου 113 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί οποτεδήποτε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το απαράδεκτο για λόγους δημοσίας τάξεως, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που προβάλλουν οι παρεμβαίνοντες (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1997, Τ-239/94, EISA κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1839, σκέψη 26, και Piau κατά Επιτροπής, σκέψη 44 ανωτέρω, σκέψη 37).

47 Εν προκειμένω, οι ενστάσεις απαραδέκτου τις οποίες προέβαλε η Poste εγείρουν ζητήματα δημοσίας τάξεως, καθόσον αφορούν το παραδεκτό της προσφυγής (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Απριλίου 2004, C-298/00 P, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-4087, σκέψη 35). Στην προκειμένη περίπτωση, οι ως άνω ενστάσεις πρέπει να εξετασθούν αυτεπαγγέλτως.

Επί της πρώτης ενστάσεως απαραδέκτου, που αντλείται από ανυπαρξία καταγγελίας εκ μέρους της UFEX

48 Όσον αφορά την πρώτη ένσταση απαραδέκτου, πρέπει να επισημανθεί ότι από το σημείο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή θεωρεί ότι επελήφθη καταγγελίας αφορώσας ισχυρισμούς περί υπάρξεως παραβάσεως, ιδίως του άρθρου 82 ΕΚ. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το ζήτημα αν η κατατεθείσα στις 21 Δεκεμβρίου 1990 καταγγελία αφορούσε εξαρχής μια προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ είναι αλυσιτελές (βλ., συναφώς, απόφαση της 16ης Ιουνίου 1994, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 11 ανωτέρω, σκέψη 23).

49 Το επιχείρημα της Poste ότι η SFEI και η UFEX όφειλαν να απευθύνουν επίσημη καταγγελία στην Επιτροπή δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Οι καταγγέλλουσες εξέφρασαν σαφώς την επιθυμία τους να εξετασθεί η καταγγελία υπό το πρίσμα του άρθρου

82 ΕΚ. Παραδείγματος χάρη, αφού η Επιτροπή απηύθυνε στην SFEI, στις 28 Οκτωβρίου 1994, έγγραφο με το οποίο την ενημέρωσε σχετικά με την πρόθεσή της να μη δώσει ευνοϊκή συνέχεια στην καταγγελία ως προς τα ζητήματα που αφορούν το άρθρο 82 ΕΚ, η SFEI γνωστοποίησε στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις της, με έγγραφο της 28ης Νοεμβρίου 1994, με τις οποίες ενέμεινε στην άποψή της όσον αφορά την κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως (σημεία 2 και 3 της απορριπτικής αποφάσεως της 30ής Δεκεμβρίου 1994, η οποία παρατίθεται στη σκέψη 8 της αποφάσεως της 25ης Μαΐου 2000, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 14 ανωτέρω). Κατά συνέπεια, βασίμως υποβλήθηκε στην Επιτροπή καταγγελία στηριζόμενη στο άρθρο 82 ΕΚ.

Επί της δεύτερης ενστάσεως απαραδέκτου, που αντλείται από προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της Poste

50 Εκ προοιμίου, διαπιστώνεται ότι ο ισχυρισμός αυτός, όπως προβλήθηκε από την Poste, δεν συνιστά, στην πραγματικότητα, ένσταση απαραδέκτου, όπως ορθώς υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες. Συγκεκριμένα, το συμφέρον τρίτων να μην ακυρωθεί μια πράξη, για τον λόγο ότι εξ αυτού θα προέκυπτε για τους εν λόγω τρίτους μια δυσχέρεια ή απώλεια ενός πλεονεκτήματος, αν όχι προσβολή των δικαιωμάτων τους, δεν εμπίπτει στις προϋποθέσεις του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως, όπως αυτές εκτίθενται στο άρθρο 230 ΕΚ καθώς και στον Οργανισμό του Δικαστηρίου και έχουν ερμηνευθεί από τη νομολογία. Ναι μεν ένα τέτοιο συμφέρον μπορεί, ενδεχομένως, να ληφθεί υπόψη κατά την εξέταση της υποθέσεως επί της ουσίας, παραδείγματος χάρη, δυνάμει της αρχής της ασφαλείας δικαίου, πλην όμως το εν λόγω συμφέρον δεν μπορεί, αυτό καθεαυτό, να αποτελέσει αντικείμενο επικλήσεως προς υποστήριξη μιας ενστάσεως απαραδέκτου.

51 Εν πάση περιπτώσει, το επιχείρημα της Poste ότι μια απόφαση ακυρώνουσα την προσβαλλόμενη απόφαση θα συνιστούσε, αυτή καθεαυτή, προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της, δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τη σκέψη 57 κατωτέρω, η προβαλλόμενη παράβαση δεν οφείλεται στην ακυρωτική απόφαση αυτή καθ' εαυτή, αλλά στη μέλλουσα και υποθετική συμπεριφορά της Επιτροπής κατά την επανάληψη της διαδικασίας εξετάσεως της καταγγελίας. Μια τέτοια θεώρηση, η οποία είναι, κατά τα λοιπά, αμιγώς υποθετική, δεν δύναται να εμποδίσει το Πρωτοδικείο να ασκήσει την αποστολή που του έχει ανατεθεί δυνάμει του άρθρου 220 ΕΚ, ήτοι να εξασφαλίσει την τήρηση του δικαίου και, ειδικότερα εν προκειμένω, να ελέγξει τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 230 ΕΚ.

52 Ωστόσο, πρέπει να επισημανθεί ότι η Poste διευκρίνισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, ότι η ως άνω ένσταση απαραδέκτου αναφερόταν, εν μέρει, στην ανυπαρξία εννόμου συμφέροντος των προσφευγουσών. Υπό το πρίσμα αυτό, το ζήτημα της διάρκειας της διαδικασίας συνιστά όντως ζήτημα παραδεκτού. Αν η εν λόγω διάρκεια μπορούσε να εμποδίσει την Επιτροπή να λάβει στο μέλλον απόφαση διαπιστώνουσα παράβαση, πρέπει να εξεταστεί το ζήτημα του συμφέροντος των προσφευγουσών προς ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης.

53 Κατά πάγια νομολογία, προσφυγή ακυρώσεως ασκηθείσα από φυσικό ή νομικό πρόσωπο είναι παραδεκτή μόνον εφόσον ο προσφεύγων έχει συμφέρον από την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως. Ένα τέτοιο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της πράξεως αυτής είναι ικανή από μόνη της να έχει έννομες συνέπειες (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, AKZO Chemie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1965, σκέψη 21· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-480/93 και Τ-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2305, σκέψη 59, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 20ής Ιουνίου 2001, Τ-188/99, Euroalliages κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1757, σκέψη 26) ή, κατ' άλλη διατύπωση, ότι η προσφυγή μπορεί, με το αποτέλεσμα που θα επιτύχει, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 2000, C-174/99 P, Κοινοβούλιο κατά Richard, Συλλογή 2000, σ. I-6189, σκέψη 33, και της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-6677, σκέψη 21· απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Σεπτεμβρίου 2004, Τ-310/00, MCI κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-3253, σκέψη 44).

54 Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες είναι αποδέκτριες αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η καταγγελία τους, το έννομο συμφέρον τους μπορεί να μην αναγνωριστεί μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Μόνο στην περίπτωση κατά την οποία θα μπορούσε να αποκλειστεί με βεβαιότητα το ενδεχόμενο να είναι η Επιτροπή σε θέση να λάβει απόφαση περί διαπιστώσεως παραβάσεως καταλογιστέας στις παρεμβαίνουσες, θα ήταν δυνατό να μην αναγνωριστεί το έννομο συμφέρον των προσφευγουσών.

55 Επομένως, πρέπει να εξετασθεί αν είναι δυνατό να αποκλειστεί, κατά το στάδιο αυτό, το ενδεχόμενο να είναι η Επιτροπή σε θέση να λάβει μια τέτοια απόφαση. Κατ' αρχάς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η τήρηση εύλογης προθεσμίας στις διοικητικές

διαδικασίες σχετικά με την πολιτική ανταγωνισμού αποτελεί γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου της οποίας τον σεβασμό εξασφαλίζει ο κοινοτικός δικαστής (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, C-105/04 P, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-8725, σκέψη 35). Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να εξετασθεί αν η υπερβολική διάρκεια της όλης διοικητικής διαδικασίας, περιλαμβανομένου του πριν από την ανακοίνωση των αιτιάσεων σταδίου, μπορεί να θίξει τις μελλοντικές δυνατότητες άμυνας των επιχειρήσεων τις οποίες αφορά η έρευνα (βλ., συναφώς, απόφαση Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 51).

56 Για να αποδείξει προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, περιλαμβανομένης της προσβολής λόγω της υπερβολικής διάρκειας του ερευνητικού σταδίου, ο διάδικος πρέπει να αποδείξει ότι η δυνατότητά του να αντικρούσει τις αιτιάσεις της Επιτροπής όντως περιορίστηκε για λόγους που οφείλονται στο γεγονός ότι το πρώτο στάδιο της διοικητικής διαδικασίας ήταν χωρίς εύλογη αιτία μακρό (βλ., συναφώς, απόφαση Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied κατά Επιτροπής, σκέψη 55 ανωτέρω, σκέψη 56).

57 Εν προκειμένω, η Poste δεν απέδειξε ότι μια ενδεχόμενη απόφαση διαπιστώνουσα παράβαση θα έθιγε οπωσδήποτε τα δικαιώματα άμυνάς της. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι εναπόκειται στην Επιτροπή, εφόσον επιθυμεί να λάβει απόφαση διαπιστώνουσα παράβαση, να αποδείξει τα πραγματικά περιστατικά που αποτελούν χαρακτηριστικά γνωρίσματα της παραβάσεως αυτής. Μέχρι σήμερα, είναι αδύνατο να καταστεί γνωστό ποιες ακριβώς είναι οι αιτιάσεις που θα μπορούσαν να γίνουν δεκτές από την Επιτροπή με μια ενδεχόμενη ανακοίνωση των αιτιάσεων, και ποια είναι τα αποδεικτικά στοιχεία επί των οποίων αυτή θα μπορούσε να στηριχθεί. Πάντως, δεν είναι δυνατό να αποδειχθεί κατά τρόπο υποθετικό ότι η Poste δεν θα ήταν σε θέση να αμυνθεί κατά ενδεχόμενων κατηγοριών. Αν η διαδικασία επρόκειτο να συνεχισθεί, δεν θα αποκλειόταν το ενδεχόμενο να επικαλεσθεί η Poste, σε μεταγενέστερο στάδιο, την αδυναμία της να αμυνθεί λυσιτελώς κατά μιας ακριβούς αιτιάσεως που της απηύθυνε η Επιτροπή ή κατά ενός ακριβούς αποδεικτικού μέσου, λόγω της υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι αφηρημένοι και αόριστοι ισχυρισμοί, όπως ο ισχυρισμός της Poste ότι προφανώς δεν μπορούσε «να αναζητήσει τα αναγκαία για την άμυνά της στοιχεία που ανάγονται στις δεκαετίες του 1980 και του 1990», δεν μπορούν να αποδείξουν ότι είναι

πραγματική η προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, η οποία πρέπει να εξετάζεται σε συνάρτηση με τις ειδικές περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως (βλ., συναφώς, απόφαση Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied κατά Επιτροπής, σκέψη 55 ανωτέρω, σκέψεις 56 έως 59).

58 Όσον αφορά το επιχείρημα της Poste που αντλείται από το γεγονός ότι αυτή ευρίσκεται υπό το κράτος μιας διαρκούς εξετάσεως, πράγμα το οποίο της προξενεί σημαντικές ζημίες, ήτοι την κινητοποίηση των υπηρεσιών της για ένα μη παραγωγικό έργο, ανώφελες δαπάνες και την πρόσβαση των ανταγωνιστών της σε πολλές πληροφορίες εμπορικής φύσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι το εν λόγω επιχείρημα δεν μπορεί να αποδείξει την ύπαρξη προσβολής των δικαιωμάτων άμυνάς της. Επομένως, οι περιστάσεις αυτές δεν μπορούν να εμποδίσουν την Επιτροπή να λάβει, στο μέλλον, απόφαση διαπιστώνουσα παράβαση.

59 Από όλες τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

1. *Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση των κανόνων δικαίου που αφορούν την εκτίμηση του αν υφίσταται κοινοτικό συμφέρον για τη συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας*

60 Ο ως άνω λόγος ακυρώσεως υποδιαιρείται σε τέσσερα σκέλη, που αντλούνται, αντιστοίχως, από εσφαλμένη ερμηνεία της προαναφερθείσας στη σκέψη 14 αποφάσεως της 25ης Μαΐου 2000, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, από εσφαλμένη εκτίμηση ορισμένων στοιχείων που μετέχουν κατ' ανάγκην στον ορισμό του κοινοτικού συμφέροντος, από εσφαλμένη εκτίμηση του ρόλου της Επιτροπής σε σχέση με αυτόν των εθνικών δικαστηρίων κατά την εξέταση της υπάρξεως κοινοτικού συμφέροντος και από παραβίαση των αρχών της καλής πίστης και της αγαστής συνεργασίας μεταξύ των κοινοτικών οργάνων.

Επί του πρώτου σκέλους, που αντλείται από προδήλως εσφαλμένη ερμηνεία της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 25ης Μαΐου 2000, η οποία αναφέρεται στα συμπεράσματα που προκύπτουν από την εκδοθείσα κατ' αναίρεση απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Μαρτίου 1999

Επιχειρήματα των διαδίκων

61 Οι προσφεύγουσες εκτιμούν ότι η προαναφερθείσα στη σκέψη 14 απόφαση της 25ης Μαΐου 2000, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, επιβάλλει στην Επιτροπή να αναλύσει τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις με την κατωτέρω σειρά —ήτοι τη σοβαρότητα των προβαλλομένων παραβάσεων, τη διάρκειά τους και την ενδεχόμενη εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους— προκειμένου να εκτιμήσει αν υφίσταται κοινοτικό συμφέρον για τη συνέχιση της διαδικασίας σε μια συγκεκριμένη υπόθεση.

62 Κατά τις προσφεύγουσες, το σύνολο της συλλογιστικής της Επιτροπής στηρίζεται στη σκέψη 22 της προσβαλλομένης αποφάσεως όπου η Επιτροπή αναφέρει ότι «[η] απόφαση του Δικαστηρίου καταδεικνύει σαφώς ότι, οσάκις τα βλαπτικά του ανταγωνισμού αποτελέσματα εξακολουθούν να υφίστανται —αλλά μόνο στην περίπτωση αυτή (εξ ου και ο όρος "ενδεχομένως")— η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει υπόψη τη σοβαρότητα των προβαλλομένων παραβάσεων». Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, η Επιτροπή παρέβη τις υποχρεώσεις της στο πλαίσιο της εξετάσεως μιας καταγγελίας.

63 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα των προσφευγουσών. Ισχυρίζεται ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, δεν είχε πρόθεση να υποστηρίξει ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να λάβει υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παραβάσεως, των οποίων έγινε επίκληση από τις καταγγέλλουσες, αλλά ότι δεν είχε την υποχρέωση να διεξαγάγει μια ολόκληρη έρευνα για να τις αποδείξει και να τις προσδιορίσει με ακρίβεια. Εν προκειμένω, η Επιτροπή όντως έλαβε υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της προβαλλομένης παραβάσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

64 Πρώτον, πρέπει να υπομνηστούν, γενικότερα, οι υποχρεώσεις της Επιτροπής όταν επιλαμβάνεται καταγγελίας.

65 Συναφώς, από πάγια νομολογία (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Φεβρουαρίου 2001, Τ-115/99, SEP κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-691, σκέψεις 31 έως 33, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία) προκύπτει ότι η Επιτροπή δικαιούται, όταν αποφασίζει να ορίσει διαφορετικούς βαθμούς προτεραιότητας κατά την εξέταση των καταγγελιών των οποίων επιλαμβάνεται, να καθορίσει όχι μόνον τη σειρά εξετάσεως των καταγγελιών, αλλά επίσης να απορρίψει καταγγελία λόγω του ότι δεν υπάρχει επαρκές κοινοτικό συμφέρον για τη συνέχιση της εξετάσεως της υποθέσεως. Η διακριτική ευχέρεια που διαθέτει συναφώς η Επιτροπή δεν είναι, ωστόσο, απεριόριστη. Αφενός, η Επιτροπή υπόκειται σε υποχρέωση αιτιολογήσεως όταν αρνείται να εξακολουθήσει την εξέταση καταγγελίας. Αφετέρου, η Επιτροπή δεν μπορεί να στηριχθεί μόνο στο γεγονός ότι οι φερόμενες ως αντίθετες προς τη Συνθήκη πρακτικές έπαυσαν, για να αποφασίσει να θέσει στο αρχείο, λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, καταγγελία για τις πρακτικές αυτές, χωρίς να έχει εξακριβώσει αν τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα εξακολουθούν και αν, ενδεχομένως, η σοβαρότητα των προβαλλομένων παραβιάσεων του ανταγωνισμού ή η εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους δύνανται να προσδώσουν στην καταγγελία αυτή κοινοτικό συμφέρον.

66 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, εάν μια παράβαση έπαυσε από μακρού και δεν υφίστανται παρατεταμένα αποτελέσματα, έχει την εξουσία να απορρίψει την καταγγελία λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, χωρίς να λάβει υπόψη τη διάρκεια και τη σοβαρότητα της παραβάσεως. Τούτο προκύπτει από τη σκέψη 22 της προσβαλλομένης αποφάσεως (σκέψη 62 ανωτέρω), καθώς και από το σημείο 123 της ίδιας αποφάσεως, στο οποίο η Επιτροπή εκθέτει τα εξής:

«[Η] Επιτροπή θεωρεί ότι η βαλλόμενη συμπεριφορά έπαυσε το 1991 και δεν έχει παρατεταμένα αποτελέσματα στην αγορά. Σε μια τέτοια περίπτωση, η Επιτροπή δεν

[…] υποχρεούται να εκτιμήσει ούτε τη σοβαρότητα της προβαλλομένης παραβάσεως ούτε τη διάρκειά της κατά την εκ μέρους της ανάλυση του αν υφίσταται κοινοτικό συμφέρον. Ωστόσο, στο πλαίσιο της χρηστής διοικήσεως, τα επιχειρήματα των καταγγελλουσών επί του ζητήματος αυτού αναλύονται κατωτέρω.»

67 Λαμβανομένης υπόψη της ρητής διατυπώσεως των ως άνω δηλώσεων, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της Επιτροπής ότι δεν είχε πρόθεση να υποστηρίξει ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να λάβει υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παραβάσεως, όπως τις επικαλέσθηκαν οι καταγγέλλουσες, αλλά μόνον ότι δεν είχε την υποχρέωση να διεξαγάγει μια ολόκληρη έρευνα για να τις αποδείξει και να τις προσδιορίσει με ακρίβεια. Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή υποστήριξε σαφώς ότι δεν υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παραβάσεως, εφόσον διαπιστώνει ότι μια παράβαση έχει παύσει και ότι η παράβαση αυτή δεν έχει παρατεταμένα αποτελέσματα. Μόνο «στο πλαίσιο της χρηστής διοικήσεως» η Επιτροπή ανέλυσε τα επιχειρήματα των καταγγελλουσών σχετικά με τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παραβάσεως.

68 Επομένως, πρέπει να εξετασθεί αν η ερμηνεία αυτή ανταποκρίνεται στις υποχρεώσεις της Επιτροπής, τις οποίες ορίζει, ιδίως, η προαναφερθείσα στη σκέψη 13 απόφαση της 4ης Μαρτίου 1999, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής.

69 Με την ως άνω απόφαση, το Δικαστήριο ακολούθησε την εξής συλλογιστική. Η Επιτροπή υποχρεούται να εκτιμά σε κάθε περίπτωση τη σοβαρότητα των προβαλλομένων παραβιάσεων του ανταγωνισμού και την εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους. Η υποχρέωση αυτή συνεπάγεται, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη τη διάρκεια και τη σημασία των καταγγελλομένων παραβιάσεων, καθώς και την επίπτωσή τους στην κατάσταση του ανταγωνισμού εντός της Κοινότητας (σκέψη 93 της ως άνω αποφάσεως). Η Επιτροπή δεν μπορεί να στηριχθεί μόνο στο γεγονός ότι οι φερόμενες ως αντίθετες προς τη Συνθήκη πρακτικές έπαυσαν, για να αποφασίσει να θέσει στο αρχείο καταγγελία για τις πρακτικές αυτές, λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος χωρίς να έχει εξακριβώσει αν τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα εξακολουθούν και αν, «ενδεχομένως», η σοβαρότητα των φερομένων ως παραβιάσεων του ανταγωνισμού ή η εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους δύνανται να προσδώσουν στην καταγγελία αυτή κοινοτικό συμφέρον (σκέψη 95 της ίδιας αποφάσεως). Το Δικαστήριο θεώρησε ότι το Πρωτοδικείο, κρίνοντας — χωρίς να επιβεβαιώσει ότι εξακριβώθηκε η μη εξακολούθηση των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων και ότι, ενδεχομένως, τα αποτελέσματα αυτά δεν δύνανται να προσδώσουν στην καταγγελία κοινοτικό συμφέρον— ότι η εξέταση

καταγγελίας σχετικής με παρωχημένες παραβάσεις δεν στοιχεί προς το καθήκον που έχει ανατεθεί στην Επιτροπή από τη Συνθήκη, αλλά εξυπηρετεί ουσιαστικά τη διευκόλυνση των καταγγελλουσών να αποδεικνύουν την ύπαρξη σφάλματος προκειμένου να επιτυγχάνουν επιδίκαση αποζημιώσεως ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, προσέδωσε εσφαλμένη έννοια στην αποστολή της Επιτροπής στον τομέα του ανταγωνισμού (σκέψη 96 της ίδιας αποφάσεως).

70 Η επιχειρηματολογία της Επιτροπής που εκτίθεται στο σημείο 22 της προσβαλλομένης αποφάσεως στηρίζεται στη χρήση του όρου «ενδεχομένως» στη σκέψη 95 της αποφάσεως του Δικαστηρίου. Ωστόσο, η ανωτέρω σκέψη πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα της σκέψεως 93 που συνεπάγεται ότι η Επιτροπή υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη, ταυτοχρόνως, τη διάρκεια, τη σοβαρότητα και την εξακολούθηση των αποτελεσμάτων της προβαλλομένης παραβάσεως. Η σκέψη 95 της ως άνω αποφάσεως πρέπει να ερμηνευθεί ως εξής: αν τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα εξακολουθούν να υφίστανται («ενδεχομένως»), η Επιτροπή υποχρεούται να εξακριβώσει αν είτε η σοβαρότητα των προβαλλομένων παραβάσεων είτε η εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους προσδίδει στην καταγγελία κοινοτικό συμφέρον. Από τη σκέψη 96 της αποφάσεως απορρέει ότι μόνη η εξακολούθηση των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων μπορεί να είναι επαρκής για να προσδώσει στην καταγγελία κοινοτικό συμφέρον. Αντιθέτως, αν τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα δεν εξακολουθούν να υφίστανται, η Επιτροπή προφανώς δεν υποχρεούται να εκτιμά αν η εξακολούθησή τους προσδίδει στην καταγγελία κοινοτικό συμφέρον. Ωστόσο, τούτο δεν παρέχει τη δυνατότητα να συναχθεί a contrario ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούται να εξακριβώνει αν η σοβαρότητα των προβαλλομένων παραβάσεων προσδίδει στην καταγγελία κοινοτικό συμφέρον. Σε μια τέτοια περίπτωση, η Επιτροπή εξακολουθεί να υποχρεούται να λάβει υπόψη τη διάρκεια και τη σοβαρότητα των προβαλλομένων παραβάσεων (απόφαση της 4ης Μαρτίου 1999, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 13 ανωτέρω, σκέψη 93).

71 Με την προαναφερθείσα στη σκέψη 14 απόφαση της 25ης Μαΐου 2000, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, το Πρωτοδικείο επιβεβαιώνει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να αρκείται στο να εξακριβώνει αν υφίστανται παρατεταμένα αποτελέσματα, αλλά ότι οφείλει, επίσης, να λαμβάνει υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια των προβαλλομένων παραβάσεων. Έτσι, σύμφωνα με τη σκέψη 44 της ως άνω αποφάσεως, η Επιτροπή «[είναι] υποχρεωμένη να εκτιμήσει, με βάση όλα τα συλλεγέντα πραγματικά και νομικά στοιχεία, τη σοβαρότητα και τη διάρκεια των προβαλλομένων παραβάσεων καθώς και την ενδεχόμενη εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους».

72 Το επιχείρημα της Επιτροπής που εκτίθεται στις σκέψεις 24 και 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με το οποίο άλλη ερμηνεία, πλην εκείνης που δόθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, θα είχε ως συνέπεια να απαιτείται από την Επιτροπή μια επί της ουσίας ανάλυση κάθε καταγγελίας, εφόσον η εκτίμηση της διάρκειας και της σοβαρότητας μιας καταχρήσεως θα καθιστούσε αναγκαία, κατά μείζονα λόγο, την εξέταση και τον προσδιορισμό της υπάρξεως ή της ανυπαρξίας παραβάσεως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Συγκεκριμένα, είναι δυνατό να λάβει υπόψη η Επιτροπή τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της προβαλλομένης παραβάσεως, όπως αυτή εμφαίνεται στην καταγγελία, κατά την εκτίμηση του αν υφίσταται κοινοτικό συμφέρον για τη συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας, χωρίς να προσδιορίσει την ύπαρξη και τα ακριβή χαρακτηριστικά (σχετικά με τη σοβαρότητα και τη διάρκεια) της παραβάσεως.

73 Ωστόσο, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η Επιτροπή υποχρεούται να εκτιμά τη σοβαρότητα, τη διάρκεια και την εξακολούθηση των αποτελεσμάτων της προβαλλομένης παραβάσεως με μια καθορισμένη σειρά.

74 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, κατά τη νομολογία, η εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος το οποίο παρουσιάζει μια καταγγελία είναι συνάρτηση των συνθηκών κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως και ότι δεν πρέπει ούτε να περιορίζεται ο αριθμός των κριτηρίων εκτιμήσεως που μπορεί να λάβει υπόψη της η Επιτροπή ούτε, αντιθέτως, να της επιβάλλεται η αποκλειστική χρήση ορισμένων κριτηρίων (απόφαση της 4ης Μαρτίου 1999, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 13 ανωτέρω, σκέψη 79). Συνεπώς, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να εξετάζει ορισμένα ειδικά κριτήρια με μια καθορισμένη σειρά. Το σκεπτικό που υιοθέτησαν το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο στην υπόθεση UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής αφορά μια κατάσταση στο πλαίσιο της οποίας η Επιτροπή στηριζόταν στο γεγονός και μόνον ότι οι προβαλλόμενες πρακτικές είχαν παύσει, για να αποφασίσει να θέσει στο αρχείο μια καταγγελία για τις πρακτικές αυτές, λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος. Κατά τη νομολογία αυτή, αν η Επιτροπή επιθυμεί να στηρίξει τη συλλογιστική της στο γεγονός ότι η συμπεριφορά έπαυσε, οφείλει να εξακριβώσει αν εξακολουθούν να υφίστανται τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα και να λάβει υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παραβάσεως κατά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος για τη συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας. Ωστόσο, τούτο δεν αντιτίθεται στη νομολογία ότι η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει να θέσει στο αρχείο μια καταγγελία λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος βάσει ερείσματος διαφορετικού από εκείνο της παύσεως της συνιστώσας πταίσμα συμπεριφοράς. Από τη διάταξη του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 2000, C-39/00 P, SGA κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. I-11201, σκέψη 64), προκύπτει ότι η νομολογία που

προσδιορίσθηκε με την προαναφερθείσα στη σκέψη 13 απόφαση της 4ης Μαρτίου 1999, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, έχει εφαρμογή μόνο στις περιπτώσεις που η Επιτροπή στηρίζεται στην παύση των φερομένων ως αντιθέτων προς τη Συνθήκη πρακτικών.

75 Η Επιτροπή θεμιτώς εξετάζει, πρώτον, αν η βαλλόμενη συμπεριφορά εξακολουθεί να υφίσταται, δεύτερον, αν τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα εξακολουθούν να υφίστανται και, τρίτον, αν υπάρχει κοινοτικό συμφέρον για τη συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας. Ωστόσο, η Επιτροπή υποχρεούται, στο πλαίσιο της εξετάσεως του κοινοτικού συμφέροντος, να λάβει υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της προβαλλομένης παραβάσεως. Σε αντίθεση με ό,τι υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, η προσέγγιση αυτή δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ως παράλογη. Τίποτε δεν εμποδίζει την Επιτροπή να ακολουθήσει τα στάδια της συλλογιστικής που μνημονεύονται στην απόφαση, αν λάβει υπόψη, στο πλαίσιο του τελευταίου σταδίου, τη σοβαρότητα και τη διάρκεια των προβαλλομένων παραβάσεων.

76 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η Επιτροπή ερμήνευσε εσφαλμένως, με την προσβαλλόμενη απόφαση, τις υποχρεώσεις της ως εκ του ότι υποστήριξε ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να λάβει υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια των προβαλλομένων παραβάσεων.

77 Τούτο δεν σημαίνει κατ' ανάγκην ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί. Κατά τη νομολογία, ένα σφάλμα από το οποίο πάσχει μια απόφαση της Επιτροπής δεν θα αρκούσε για να δικαιολογήσει την ακύρωση της αποφάσεως αυτής, αν, υπό τις ιδιαίτερες εν προκειμένω συνθήκες, δεν ασκούσε σημαντική επιρροή όσον αφορά το αποτέλεσμα (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 2002, Τ-126/99, Graphischer Maschinenbau κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-2427, σκέψη 49, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

78 Συνεπώς, το επιχείρημα των προσφευγουσών που αντλείται από το σφάλμα της Επιτροπής, το οποίο συνίσταται στο ότι αυτή θεώρησε ότι δεν ήταν υποχρεωμένη

να λάβει υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια των προβαλλομένων παραβάσεων, θα ήταν αλυσιτελές αν το ως άνω σφάλμα δεν είχε σημαντική επιρροή όσον αφορά το αποτέλεσμα. Εν προκειμένω, η Επιτροπή εξέτασε τα επιχειρήματα των καταγγελλουσών τα οποία συνδέονται με τη σοβαρότητα και τη διάρκεια των παραβάσεων «στο πλαίσιο της χρηστής διοικήσεως». Αν από την ως άνω εξέταση προκύπτει ότι η Επιτροπή θεώρησε ότι, ακόμη και στην περίπτωση που ελάμβανε υπόψη τα χαρακτηριστικά των παραβάσεων, δεν υπήρχε επαρκές κοινοτικό συμφέρον για τη συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας, και αν η Επιτροπή δεν έσφαλε στο πλαίσιο της επιχειρηματολογίας αυτής, το σφάλμα της Επιτροπής δεν επηρέασε το διατακτικό της αποφάσεώς της.

79 Επομένως, πρέπει να εξετασθεί, στο πλαίσιο της εξετάσεως του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, αν η Επιτροπή έσφαλε κατά την εκτίμηση της σοβαρότητας και της διάρκειας των προβαλλομένων παραβάσεων.

Επί του δευτέρου σκέλους, που αντλείται από προδήλως εσφαλμένη εκτίμηση ορισμένων στοιχείων που μετέχουν κατ' ανάγκην στον ορισμό του κοινοτικού συμφέροντος

80 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή δεν εκτίμησε ορθώς τη σοβαρότητα των προβαλλομένων παραβάσεων, τη διάρκειά τους και την εξακολούθηση των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων τους.

Σύνοψη της προσβαλλομένης αποφάσεως

81 Στον βαθμό που είναι κρίσιμη για την επίλυση της υπό κρίση διαφοράς, η προσβαλλόμενη απόφαση περιέχει τις ακόλουθες παρατηρήσεις. Η Επιτροπή εκτιμά ότι οι προβαλλόμενες παραβάσεις έπαυσαν το 1991, αναφερόμενη, συναφώς, στην

απόφαση GD NET (βλ. σκέψη 5 ανωτέρω). Η Επιτροπή εκθέτει ότι, μετά το 1991, δεν υπήρχε πλέον προτροπή για τη χορήγηση διασταυρούμενων επιδοτήσεων. Συναφώς, επισημαίνει ότι, δυνάμει των συμβάσεων GDEW, όταν η SFMI-Chronopost συγχωνεύθηκε με τις δραστηριότητες ταχείας επιδόσεως αλληλογραφίας της TNT και των γερμανικών, ολλανδικών, σουηδικών και καναδικών οργανισμών υπηρεσιών ταχυδρομείου, η Poste διέθετε μόνο συμμετοχή της τάξεως του 12,5 % εντός της GDEW, η οποία αποτελείτο, στη Γαλλία, από την SFMI-Chronopost. Η Επιτροπή εκτιμά ότι, λόγω της κοινής διαθέσεως των κερδών της GDEW και της κατανομής τους μεταξύ όλων των μετόχων της, κανένας από τους οργανισμούς υπηρεσιών ταχυδρομείου δεν οδηγήθηκε στο να παράσχει μονομερώς στην GDEW διασταυρούμενες επιδοτήσεις (σκέψη 51 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

82 Η Επιτροπή υπογραμμίζει επίσης ότι, από τον Μάρτιο του 1995, η Poste όφειλε να τηρεί τη δέσμευση, η οποία αναφέρεται σε παράρτημα της αποφάσεως GD NET, να παρέχει υπηρεσίες υποδομής, στο πλαίσιο υπεργολαβίας, σε τρίτους υπό συνθήκες ανάλογες με εκείνες υπό τις οποίες παρείχε ισοδύναμες υπηρεσίες στην SFMI-Chronopost (σκέψη 58 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

83 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι εξακρίβωσε το 2002 από τις καταγγέλλουσες αν αυτές είχαν ζητήσει από την Poste να τους παράσχει υπηρεσίες στο πλαίσιο υπεργολαβίας όπως αυτές που παρείχε στην SFMI-Chronopost και ότι από τις απαντήσεις προέκυπτε ότι κανένας επιχειρηματίας δεν εκδήλωσε την επιθυμία να το πράξει (σκέψη 61 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η FedEx συνήψε συμβάσεις που άρχισαν να ισχύουν το 2002 με την εταιρία χαρτοφυλακίου της Chronopost σχετικά με ορισμένες υπηρεσίες υποδομής (σκέψη 63 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

84 Εν συνεχεία, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η φερόμενη ως θίγουσα τον ανταγωνισμό παρελθούσα συμπεριφορά δεν έχει παρατεταμένα αποτελέσματα.

85 Συναφώς, η Επιτροπή προσκόμισε τον κατωτέρω πίνακα σχετικά με την εξέλιξη του μεριδίου, από την άποψη της αξίας, της γαλλικής αγοράς ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας:

				Ως ποσοστό επί τοις εκατό %
	1986	1990	1996	2001
SFMI/ Chronopost	4	24 έως 32	22	25
DHL	42	22 έως 28	28	35
FedEx	7 έως 16	10 έως 17	11	10
UPS	2	3 έως 6	9	7
TNT/GDEW	4 έως 7	4 έως 13	10	11
Jet Services	6	4 έως 5		11

86 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι το μερίδιο αγοράς της SFMI-Chronopost ανερχόταν σε 25 % το 2001, ήτοι τρεις εκατοστιαίες μονάδες λιγότερο απ' ό,τι το 1990, σε σχέση με τον μέσον όρο του ορίου διακυμάνσεως που κυμαίνεται μεταξύ 24 % και 32 %. Η μικρή έκταση της αποκλίσεως αυτής καταδεικνύει σε ποιο βαθμό το μερίδιο αγοράς της SFMI-Chronopost εξαρτάται ελάχιστα από την προβαλλόμενη κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως. Συνεπώς, κατά την Επιτροπή, το μερίδιο αγοράς της SFMI-Chronopost υπαγορεύεται από άλλους κρίσιμους παράγοντες (σκέψη 73 της προσβαλλομένης αποφάσεις).

87 Η Επιτροπή προσθέτει ότι υπήρξαν λίγες αποχωρήσεις από την αγορά, από το 1991, και ότι μόνο δύο πολύ μικροί προμηθευτές αποσύρθηκαν από τη γαλλική αγορά ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας: η CRIE και η Extracom (σκέψη 79 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Όσον αφορά την εταιρία CRIE, η Επιτροπή επισημαίνει ότι οι λόγοι που αυτή εξέθεσε για να εξηγήσει την εν λόγω αποχώρηση, απαντώντας σε μια αίτηση παροχής πληροφοριών την οποία απηύθυνε η Επιτροπή, δεν συνδέονταν ούτε με την έλλειψη προσβάσεως στο δίκτυο της Poste ούτε με κατάχρηση της δεσπόζουσας θέσεως της τελευταίας (σκέψη 80 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι δεν διαθέτει στοιχεία που να αποδεικνύουν την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της βαλλόμενης συμπεριφοράς και της αποχωρήσεως οποιουδήποτε επιχειρηματία από τη σχετική αγορά (σκέψη 85 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

88 Η Επιτροπή επισημαίνει, επίσης, ότι οι Γάλλοι πελάτες είναι άκρως ευαίσθητοι ως προς την τιμή όταν επιλέγουν τον παρέχοντα σ' αυτούς υπηρεσίες ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας επιχειρηματία, ότι οι πελάτες που επιθυμούν να αλλάξουν τον παρέχοντα σ' αυτούς υπηρεσίες επιχειρηματία δεν αντιμετωπίζουν εμπόδια, και ότι, εξάλλου, το πράττουν συχνά (σκέψεις 86 έως 100 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

89 Ως προς το επιχείρημα των καταγγελλουσών ότι η διαθεσιμότητα ενός εθνικού δικτύου είναι ουσιώδης για τη δραστηριοποίηση στο τμήμα ad hoc (αυτό της περιστασιακής πελατείας), η Επιτροπή απαντά ότι, αν η διαθεσιμότητα του δικτύου της Poste ήταν ουσιώδης, ο ανταγωνισμός θα έπρεπε οπωσδήποτε να έχει αναπτυχθεί βάσει εμπορικών συμφωνιών από τον Μάρτιο του 1995 (σκέψη 104 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Το σημαντικό και αυξανόμενο μερίδιο αγοράς της DHL στο τμήμα ad hoc αποτελεί απόδειξη περί του ότι η αποκλειστική πρόσβαση της SFMI-Chronopost στο πανταχού παρόν τοπικό δίκτυο υπηρεσιών ταχυδρομείου της Poste έως το 1995 δεν νόθευσε τον ανταγωνισμό σημαντικά και διαρκώς εντός του τμήματος αυτού (σκέψη 105 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η Επιτροπή τονίζει, επίσης, την αυξανόμενη σπουδαιότητα των πωλήσεων μέσω τηλεοράσεως και μέσω διαδικτύου (σκέψεις 113 και 114 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

90 Εν συνεχεία, η Επιτροπή εκθέτει ότι δεν υφίστανται παρατεταμένα αποτελέσματα όσον αφορά τις τιμές. Υπογραμμίζει ότι οι καταγγέλλουσες υποστήριξαν ότι η SFMI-Chronopost είχε ευθυγραμμίσει τις τιμές της με εκείνες των ανταγωνιστών της και ότι οι εν λόγω τιμές κατέστησαν εκ νέου καταχρηστικές στη συνέχεια, εν πάση περιπτώσει, κατά τα έτη 2000 και 2002 (σκέψη 116 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Ως προς το επιχείρημα των καταγγελλουσών ότι οι τιμές αυτές συνιστούσαν παρατεταμένα αποτελέσματα των διασταυρούμενων επιδοτήσεων, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν αποδείχθηκε ότι οι τιμές που εφάρμοζε η SFMI-Chronopost από το 2000 είχαν οποιαδήποτε σχέση με τις διασταυρούμενες επιδοτήσεις τις οποίες έλαβε, όπως υποστηρίζεται, η SFMI-Chronopost (σκέψη 118 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Εν πάση περιπτώσει, φαίνεται απίθανο το να εφαρμόσει μια επιχείρηση, για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο της δεκαετίας, μια πολιτική καταχρηστικά χαμηλών τιμών (σκέψη 119 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

91 Στο τμήμα της προσβαλλομένης αποφάσεως που είναι αφιερωμένο στην εξέταση του ζητήματος αν το κοινοτικό συμφέρον είναι επαρκές για τη συνέχιση της εξετάσεως

της καταγγελίας, η Επιτροπή επισημαίνει ότι το γεγονός ότι η προβαλλόμενη καταχρηστική εκμετάλλευση διήρκεσε πέντε έτη δεν προσδίδει κοινοτικό συμφέρον στην υπόθεση εφόσον η εν λόγω καταχρηστική εκμετάλλευση έπαυσε πριν από δέκα τρία έτη και εφόσον δεν εμφανίζει παρατεταμένα αποτελέσματα (σκέψη 124 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

92 Όσον αφορά τη σοβαρότητα της προβαλλομένης καταχρηστικής εκμεταλλεύσεως, η Επιτροπή αμφισβητεί, στις σκέψεις 125 και 126 της προσβαλλομένης αποφάσεως, την επιχειρηματολογία των καταγγελλουσών ότι από τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης ΕΚΑΧ (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές) προκύπτει ότι η προβαλλόμενη καταχρηστική εκμετάλλευση είναι «πολύ σοβαρή», λόγω του ότι η Poste ευρίσκεται σε κατάσταση μονοπωλίου. Συναφώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι κατευθυντήριες γραμμές εκπονήθηκαν προς τον σκοπό της παροχής μεγαλύτερης διαφάνειας όσον αφορά την πολιτική της Επιτροπής κατά την επιμέτρηση των προστίμων, αλλ' ότι δεν αφορούν τη δυνατότητα της Επιτροπής να απορρίψει καταγγελία λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος.

93 Η Επιτροπή τονίζει, επίσης, ότι η οικεία αγορά δεν κατέστη αισθητά πιο συγκεντρωτική απ' ό,τι ήταν το 1986, λαμβανομένης υπόψη της συγκρίσεως του βαθμού συγκεντρώσεως, υπολογιζομένου σύμφωνα με τον δείκτη Herfindahl-Hirschmann, του έτους 1986 με αυτόν τον ετών 2000 και 2001 (σκέψεις 131 και 132 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

Επιχειρήματα των διαδίκων

— Σοβαρότητα των προβαλλομένων παραβάσεων

94 Οι προσφεύγουσες εκτιμούν ότι η θιγόμενη από τις προβαλλόμενες παραβάσεις αγορά έχει προφανή κοινοτική διάσταση και υπογραμμίζουν ότι η καταγγελία προερχόταν σχεδόν από το σύνολο των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών. Η προβαλλόμενη

παράβαση, ήτοι διασταυρούμενες επιδοτήσεις που χρηματοδοτούνται από τους πόρους του μονοπωλίου υπηρεσιών ταχυδρομείου, αναγνωρίσθηκε επανειλημμένως από την Επιτροπή ως έχουσα οπωσδήποτε τον χαρακτήρα σοβαρής παραβάσεως. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή όφειλε να καταλήξει, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η προβαλλόμενη παράβαση ήταν ιδιαιτέρως σοβαρή.

95 Η Επιτροπή αναφέρει ότι απάντησε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, στα επιχειρήματα των προσφευγουσών επί του ζητήματος αυτού. Ισχυρίζεται ότι, έστω και αν υποτεθεί ότι η προβαλλόμενη παράβαση είναι ιδιαιτέρως σοβαρή, η διαπίστωση αυτή δεν θα μετέβαλλε την εκτίμησή της όσον αφορά την έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος για τον κολασμό της προβαλλομένης παραβάσεως υπό το πρίσμα, ιδίως, της παύσεώς της και της ανυπαρξίας παρατεταμένων αποτελεσμάτων της.

— Διάρκεια των προβαλλομένων παραβάσεων

96 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι τα στοιχεία του φακέλου δεν μπορούσαν παρά να οδηγήσουν την Επιτροπή στο να χαρακτηρίσει τις προβαλλόμενες παραβάσεις ως παραβάσεις μεγάλης διάρκειας.

97 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η παράβαση δεν έπαυσε και ότι η SFMI-Chronopost εξακολούθησε να απολαύει της καταβολής τιμών εκ μέρους της Poste οι οποίες δεν αντιστοιχούσαν στις πλήρεις δαπάνες. Αυτό της παρείχε τη δυνατότητα να επιλέγει, ανάλογα με τις περιστάσεις, το πλέον αποτελεσματικό όπλο κατά των ανταγωνιστών της, το οποίο συνίστατο είτε στην εφαρμογή εξοντωτικών τιμών είτε στην ευθυγράμμιση των τιμών της με εκείνες των ανταγωνιστών και στην αποκόμιση πολύ σημαντικών κερδών. Η εκ μέρους της Poste χορήγηση αθέμιτων ενισχύσεων του εκ του νόμου προβλεπομένου μονοπωλίου προς δραστηριότητα ανοικτή στον ανταγωνισμό συνιστά, αυτή καθ' εαυτήν, κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν κατέληξε σε κανένα συμπέρασμα που να προκύπτει από ορισμένα πολύ ακριβή στοιχεία που παρείχαν οι προσφεύγουσες, και ιδίως από τα παραδείγματα εξοντωτικών τιμών ή ασυνήθως χαμηλών τιμών τις οποίες εφάρμοζε η SFMI-Chronopost το 1994 και το 1999.

98 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα ως άνω επιχειρήματα. Θεωρεί ότι δεν αποδείχθηκε ότι η υποτιμολόγηση των παροχών υπηρεσιών εκ μέρους μιας ευρισκομένης σε δεσπόζουσα θέση επιχειρήσεως προς θυγατρική της εταιρία που δραστηριοποιείται σε άλλη αγορά εντός της οποίας δεν ευρίσκεται σε δεσπόζουσα θέση συνιστά, αυτή καθ' εαυτήν, κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως κατά την έννοια του άρθρου 82 ΕΚ. Τα αποτελέσματα μιας καταχρηστικής συμπεριφοράς πρέπει, κατ' αρχήν, να γίνονται αντιληπτά στην αγορά, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει όσον αφορά την επίτευξη υψηλών περιθωρίων εκμεταλλεύσεως και τη συχνή διανομή υψηλών μερισμάτων.

— Εξακολούθηση των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων των προβαλλομένων παραβάσεων

99 Οι προσφεύγουσες εκτιμούν ότι χάρη στις προβαλλόμενες παραβάσεις η SFMI-Chronopost μπόρεσε να αποκτήσει ηγετική θέση εντός της οικείας αγοράς σε λιγότερο από τέσσερα έτη. Ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη ως εκ του ότι αρκέσθηκε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, να εξακριβώσει την εξακολούθηση παρεπόμενων αποτελεσμάτων των προβαλλομένων παραβάσεων (εξέλιξη των μεριδίων αγοράς, αποχωρήσεις από την αγορά, ευαισθησία της ζητήσεως ως προς την τιμή, έλλειψη εμποδίων για τη μεταβολή προμηθευτή, ανάγκη υπάρξεως πυκνού τοπικού δικτύου και ανυπαρξία παρατεταμένων αποτελεσμάτων ως προς τις τιμές), χωρίς να εξετάσει το κυριότερο αποτέλεσμα, διαρθρωτικής φύσεως, των παραβάσεων αυτών, το οποίο συνίστατο στην ηγετική θέση της SFMI-Chronopost εντός της αγοράς και στη διατήρηση της εν λόγω εταιρίας στη θέση αυτή.

100 Με το υπόμνημα απαντήσεως, οι προσφεύγουσες αναφέρονται σε μια έκθεση καταρτισθείσα τον Αύγουστο του 2003 από τον καθηγητή Encaoua (στο εξής: έκθεση Encaoua), η οποία αποδεικνύει, μεταξύ άλλων, ότι η διάρθρωση της αγοράς είχε καταστεί πιο συγκεντρωτική, ότι υπήρχαν σημαντικές αποχωρήσεις από την αγορά και ότι υπήρχαν δαπάνες συνδεδεμένες με τη μεταβολή του παρέχοντος υπηρεσίες ταχυδρομείου επιχειρηματία.

101 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προέβαλαν οι προσφεύγουσες.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

102 Πρέπει να εξετασθεί, πρώτον, αν η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη αξιολογώντας τη διάρκεια των προβαλλομένων παραβάσεων και καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχαν παρατεταμένα αποτελέσματα.

— Διάρκεια των προβαλλομένων παραβάσεων

103 Η συλλογιστική της Επιτροπής ότι οι διασταυρούμενες επιδοτήσεις, των οποίων έγινε επίκληση, είχαν παύσει το 1991 στηρίζεται, ιδίως, στην έλλειψη παρότρυνσης για τη χορήγηση διασταυρούμενων επιδοτήσεων από την ημερομηνία αυτή. Η ανάλυση αυτή στηρίζεται στο γεγονός ότι η Poste κατείχε μόνο συμμετοχή της τάξεως του 12,5 % εντός της GDEW (η οποία αποτελείται, στη Γαλλία, από την SFMI-Chronopost), και ότι, λόγω του καταμερισμού των κερδών της GDEW και της κατανομής τους μεταξύ όλων των μετόχων της, κανένας από τους οργανισμούς υπηρεσιών ταχυδρομείου δεν θα οδηγείτο στο να χορηγήσει μονομερώς στην GDEW διασταυρούμενες επιδοτήσεις. Διαπιστώνεται ότι οι προσφεύγουσες δεν αμφισβητούν ούτε το επί τοις εκατό ποσοστό συμμετοχής της Poste, ούτε τον καταμερισμό των κερδών και ότι, ως εκ τούτου, δεν ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε σε ουσιαστικώς ανακριβή πραγματικά περιστατικά στο πλαίσιο της ως άνω αναλύσεως.

104 Συγκεκριμένα, δεν υπήρχε πλέον δικαιολόγηση, από οικονομικής απόψεως, για να χορηγεί η Poste στην GDEW διασταυρούμενες επιδοτήσεις, εφόσον οι λοιποί μέτοχοι της GDEW έλαβαν κέρδη εξ αυτού μέχρι ποσοστού 87,5 %. Στο πλαίσιο της εξετάσεως της υπάρξεως κοινοτικού συμφέροντος για τη συνέχιση της διερευνήσεως μιας καταγγελίας, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, ότι οι διασταυρούμενες επιδοτήσεις, των οποίων έγινε επίκληση, έπαυσαν το 1991 (ή, ακριβέστερα, λίγο αργότερα και όταν υλοποιήθηκε η εγκριθείσα με την απόφαση GD NET πράξη συγκεντρώσεως). Συναφώς, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η Επιτροπή ουδέποτε εξακρίβωσε αν τηρήθηκαν οι αναληφθείσες επ' ευκαιρία της αποφάσεως GD NET δεσμεύσεις. Η έλλειψη

δικαιολογήσεως, από οικονομικής απόψεως, υφίσταται ανεξαρτήτως του ζητήματος αν η Poste τήρησε τις υποχρεώσεις που είχε αναλάβει επ' ευκαιρία της αποφάσεως GD NET. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει επίσης να απορριφθεί ως αλυσιτελές το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η Poste δεν διέθετε αναλυτικές λογιστικές καταχωρίσεις τουλάχιστον έως το 2001. Πράγματι, η έλλειψη παρότρυνσης για τη χορήγηση διασταυρούμενων επιδοτήσεων υφίσταται ανεξαρτήτως της υπάρξεως ή της ανυπαρξίας αναλυτικών λογιστικών καταχωρίσεων.

105 Στο πλαίσιο αυτό, δεν ευσταθεί το επιχείρημα των προσφευγουσών, το οποίο αντλείται από το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο, με την προαναφερθείσα στη σκέψη 23 απόφαση της 7ης Ιουνίου 2006, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, ακύρωσε εν μέρει την απόφαση του 1997 σχετικά με το τμήμα της καταγγελίας που αφορά τις κρατικές ενισχύσεις λόγω ελλείψεως αιτιολογίας. Συγκεκριμένα, η εν λόγω απόφαση του 1997 στηρίζεται σε μια άλλη συλλογιστική, και ειδικότερα στον υπολογισμό του κόστους της υλικοτεχνικής υποστηρίξεως και στη σύγκριση της αμοιβής που κατέβαλε η SFMI-Chronopost για τα έτη 1986 έως 1995. Η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να διεξαγάγει έναν τέτοιο υπολογισμό στο πλαίσιο της εξετάσεως του κοινοτικού συμφέροντος για τη συνέχιση της διερευνήσεως της καταγγελίας στο πλαίσιο της προβαλλομένης καταχρήσεως της δεσπόζουσας θέσεως.

106 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η Επιτροπή έχει αποκλειστική αρμοδιότητα ως προς τη διαπίστωση του τυχόν ασυμβιβάστου μιας ενισχύσεως με την κοινή αγορά. Όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις, η Επιτροπή υποχρεούται, μετά την περάτωση του προκαταρκτικού σταδίου εξετάσεως, είτε να αποφασίσει ότι το επίμαχο κρατικό μέτρο δεν συνιστά «ενίσχυση» κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, είτε να αποφασίσει ότι το μέτρο αυτό, μολονότι συνιστά ενίσχυση, είναι συμβατό με την κοινή αγορά, είτε να αποφασίσει να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ (απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, T-95/96, Gestevisión Telecinco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3407, σκέψεις 54 και 55).

107 Αντιθέτως, όσον αφορά μια καταγγελία για κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως, η οποία δεν εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητά της, η Επιτροπή έχει διακριτική ευχέρεια προκειμένου να καθορίσει προτεραιότητες και δεν υποχρεούται να λάβει θέση επί της υπάρξεως ή της ανυπαρξίας παραβάσεως. Αν η Επιτροπή αποδείξει

ότι, από ένα ορισμένο χρονικό σημείο, δεν υπήρχε πλέον δικαιολόγηση, από οικονομικής απόψεως, για τη συνέχιση μιας ορισμένης συμπεριφοράς, δύναται, κατ' αρχήν, να εκτιμήσει ότι η προβαλλόμενη παράβαση έχει παύσει, εφόσον δεν υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις περί του αντιθέτου. Στο πλαίσιο της εξετάσεως του κοινοτικού συμφέροντος, η οποία αποσκοπεί στο να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να θέσει προτεραιότητες, το εν λόγω θεσμικό όργανο δεν υποχρεούται να αφιερώσει πόρους για τη διεξαγωγή υπολογισμού ανάλογου με αυτόν που διεξήγαγε σχετικά με το τμήμα που αφορά τις κρατικές ενισχύσεις. Το γεγονός ότι η επίμαχη καταγγελία αφορά, ταυτοχρόνως, κρατικές ενισχύσεις και κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως δεν εμποδίζει την Επιτροπή να εξετάσει τις δύο πτυχές της καταγγελίας χωριστά. Το γεγονός ότι η Επιτροπή κίνησε διαδικασία στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων και ότι διεξήγαγε πλέον εμπεριστατωμένη έρευνα συναφώς δεν αποκλείει τη δυνατότητα της Επιτροπής να απορρίψει το σχετικό με την κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως σκέλος της καταγγελίας λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος σύμφωνα με τα κριτήρια που τυγχάνουν εφαρμογής επί του τμήματος αυτού της καταγγελίας.

108 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι επέσυραν την προσοχή της Επιτροπής σε έναν πολύ υψηλό συντελεστή εσωτερικής αποδόσεως της SFMI-Chronopost και σε μια διανομή ασυνήθως υψηλών μερισμάτων, αναφερόμενες σε έκθεση που εκπόνησε μια εταιρία συμβούλων τον Μάιο του 1996, την οποία κατέθεσαν στη δικογραφία. Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι οι πίνακες που αφορούν τον συντελεστή εσωτερικής αποδόσεως και τα μερίσματα που καταβλήθηκαν στους μετόχους αφορούν τις περιόδους, αντιστοίχως, από το 1986 έως το 1992 και από το 1986 έως το 1991. Τα αριθμητικά στοιχεία που αφορούν τον προ ή τον αμέσως μετά την έκδοση της αποφάσεως GD NET χρόνο δεν μπορούν να θέσουν υπό αμφισβήτηση τη διαπίστωση ότι η Poste δεν παρακινήθηκε πλέον να χορηγήσει διασταυρούμενες επιδοτήσεις κατόπιν της υλοποιήσεως της συγκεντρώσεως που ενέκρινε η εν λόγω απόφαση.

109 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η Επιτροπή ορθώς στηρίχθηκε στο γεγονός ότι η Poste όφειλε, από τον Μάρτιο του 1995, να τηρήσει τη δέσμευσή της να παράσχει προς τρίτους υπηρεσίες υποδομής, στο πλαίσιο υπεργολαβίας, υπό προϋποθέσεις ανάλογες με εκείνες υπό τις οποίες παρείχε ισοδύναμες υπηρεσίες στην SFMI-Chronopost. Η Επιτροπή συνήγαγε εξ αυτού ότι οι διασταυρούμενες επιδοτήσεις είχαν παύσει το αργότερο κατά την ημερομηνία αυτή. Συγκεκριμένα, κανένας λόγος οικονομικής φύσεως δεν δικαιολογεί το να χρεώνει μια επιχείρηση, η οποία κατέχει δεσπόζουσα θέση, με χαμηλότερες τιμές την πρόσβαση στο δίκτυό της εκ μέρους της θυγατρικής εταιρίας της που δραστηριοποιείται σε αγορά η οποία είναι ανοικτή στον ανταγωνισμό, αν η ως άνω επιχείρηση οφείλει να παρέχει τις ίδιες προϋποθέσεις προσβάσεως στους ανταγωνιστές.

110 Συναφώς, οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι δεν εξακρίβωσε αν η Poste τήρησε τις υποχρεώσεις της. Πάντως, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή εξακρίβωσε, απευθυνόμενη στις καταγγέλλουσες, αν αυτές είχαν ζητήσει από την Poste να τους παράσχει υπηρεσίες στο πλαίσιο υπεργολαβίας όπως αυτές που παρείχε στην SFMI-Chronopost, και ότι από τις ληφθείσες απαντήσεις απέρρεε ότι κανένας επιχειρηματίας δεν επέδειξε προθυμία να το πράξει. Υπό τις συνθήκες αυτές, τα σχετικά με την έρευνα μέτρα που έλαβε η Επιτροπή πρέπει να θεωρηθούν επαρκή. Αν η Poste δεσμεύθηκε να παρέχει πρόσβαση στο δίκτυό της μη εισάγουσα δυσμενείς διακρίσεις, και αν καμία επιχείρηση δεν της το ζήτησε, δεν τίθεται ζήτημα περί του αν η Poste τήρησε την υποχρέωση αυτή, εφόσον η εν λόγω επιχείρηση δεν είχε τη δυνατότητα να την παραβιάσει.

111 Επί πλέον, όπως διαπίστωσε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, η FedEx συνήψε διάφορες συμβάσεις που άρχισαν να ισχύουν το 2002 με την εταιρία χαρτοφυλακίου της Chronopost. Οι προσφεύγουσες δεν υποστηρίζουν ότι οι χορηγηθέντες στη FedEx όροι δημιουργούν δυσμενή διάκριση σε σχέση με εκείνους που χορηγήθηκαν στην SFMI-Chronopost.

112 Όσον αφορά την πολιτική τιμών που ακολούθησε η SFMI-Chronopost, οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι δεν συνήγαγε κανένα συμπέρασμα που να προκύπτει από τα παραδείγματα εξοντωτικών τιμών ή ασυνήθως χαμηλών τιμών που εφάρμοζε η SFMI-Chronopost κατά τα έτη 1994 και 1999. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι προσφεύγουσες δεν ισχυρίσθηκαν, στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς, ότι η SFMI-Chronopost κατείχε δεσπόζουσα θέση στη γαλλική αγορά ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας. Επομένως, οι τιμές που εφαρμόζει η SFMI-Chronopost εντός της αγοράς αυτής δεν μπορούν να συνιστούν κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως, αν δεν υπάρχει κανένας σύνδεσμος με τις διασταυρούμενες επιδοτήσεις που προέρχονται από τον τομέα εντός του οποίου η Poste κατέχει μονοπώλιο. Εξάλλου, οι προσφεύγουσες δεν προβάλλουν κανένα ισχυρισμό αντλούμενο από το ότι η Επιτροπή παρέλειψε να εξακριβώσει με την προσβαλλόμενη απόφαση, αν οι τιμές που εφάρμοζε η SFMI-Chronopost συνιστούσαν παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ, ανεξαρτήτως του ζητήματος αν υπήρχαν διασταυρούμενες επιδοτήσεις. Επί πλέον, το παράδειγμα που μνημονεύουν οι προσφεύγουσες στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς για το 1994 αφορά την τιμή ενός ταχυδρομικού δέματος το οποίο απεστάλη από το Βέλγιο προς τη Δανία, την Ελλάδα, την Ισπανία, την Ιρλανδία, την Πορτογαλία ή την Ελβετία και, κατά συνέπεια, δεν αφορά τη γαλλική αγορά ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας.

113 Επιπλέον, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η Επιτροπή τονίζει, στη σκέψη 116 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, σύμφωνα με τον ισχυρισμό των καταγγελλουσών, η SFMI-Chronopost ευθυγράμμισε τις τιμές της με εκείνες των ανταγωνιστών της κατά το 1991. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η εκ μέρους της Poste χορήγηση αθέμιτων διασταυρούμενων επιδοτήσεων του εκ του νόμου προβλεπομένου μονοπωλίου προς δραστηριότητα ανοικτή στον ανταγωνισμό συνιστά, αυτή καθ' εαυτήν, κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως.

114 Πρέπει να επισημανθεί ότι το γεγονός και μόνον ότι κάποιο αποκλειστικό δικαίωμα χορηγήθηκε σε μια επιχείρηση προκειμένου να διασφαλιστεί η εκ μέρους της παροχή υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος δεν της απαγορεύει να αποκομίζει κέρδη από τις δραστηριότητες στις οποίες έχει αποκλειστικότητα ούτε αποτελεί πρόσκομμα στο να επεκτείνει τις δραστηριότητές της σε τομείς ανοικτούς στον ανταγωνισμό (απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Μαρτίου 2002, T-175/99, UPS Europe κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-1915, σκέψη 51).

115 Η απόκτηση συμμετοχής εντός μιας επιχειρήσεως (και, κατ' αναλογίαν, η χορήγηση διασταυρούμενων επιδοτήσεων) μπορεί να δημιουργήσει προβλήματα από πλευράς κοινοτικών κανόνων του ανταγωνισμού, στην περίπτωση που τα κεφάλαια που χρησιμοποιεί η κατέχουσα το μονοπώλιο επιχείρηση προκύπτουν από τιμές υπερβολικές ή δημιουργούσες δυσμενείς διακρίσεις ή από άλλες καταχρηστικές πρακτικές εντός της αγοράς στην οποία έχει την αποκλειστικότητα (απόφαση UPS Europe κατά Επιτροπής, σκέψη 114 ανωτέρω, σκέψη 55). Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες δεν ισχυρίζονται ότι υπήρξαν τέτοιες πρακτικές στον τομέα που δεν είναι ανοικτός στον ανταγωνισμό.

116 Από τη νομολογία δεν απορρέει ότι η χορήγηση διασταυρούμενων επιδοτήσεων συνιστά, αυτή καθ' εαυτήν, κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως, ανεξαρτήτως των πολιτικών που ακολουθούνται στον τομέα που δεν είναι ανοικτός στον ανταγωνισμό και στον τομέα που είναι ανοικτός στον ανταγωνισμό. Αν η Poste χρέωνε με χαμηλότερες τιμές για την παροχή των υπηρεσιών της στην SFMI-Chronopost, η συμπεριφορά αυτή δεν θα συνιστούσε κατ' ανάγκην εμπόδιο για τους ανταγωνιστές, ιδίως εφόσον, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, η SFMI-Chronopost χρησιμοποίησε τις εν λόγω επιδοτήσεις για να αποκομίσει πολύ σημαντικά κέρδη ή για να καταβάλει υψηλά μερίσματα. Σε αντίθεση με ό,τι υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, το ότι μια επιχείρηση ευθυγραμμίζει τις τιμές της με εκείνες των ανταγωνιστών της και αποκομίζει πολύ σημαντικά κέρδη δεν αποτελεί «όπλο» δυνάμενο να χρησιμοποιηθεί κατά των ανταγωνιστών, εφόσον το γεγονός ότι μια επιχείρηση αποκομίζει τέτοια κέρδη δεν ασκεί επιρροή στην εκ μέρους του πελάτη επιλογή προμηθευτή.

Επομένως, η Επιτροπή εκτίμησε ότι η προβαλλόμενη παράβαση έπαυσε εφόσον η SFMI-Chronopost είχε ευθυγραμμίσει, σύμφωνα με τα λεγόμενα των καταγγελλουσών, τις τιμές της με εκείνες που εφάρμοζαν οι ανταγωνιστές της. Οι προσφεύγουσες δεν ισχυρίζονται ότι οι τιμές που εφάρμοζαν οι ανταγωνιστές ήσαν εξαιρετικά χαμηλές.

117 Όσον αφορά το παράδειγμα των τιμών που παρατέθηκε για το 1994, πρέπει να υπομνηστεί ότι το εν λόγω παράδειγμα δεν αφορά την οικεία αγορά. Ως προς τα παραδείγματα των τιμών που παρατέθηκαν για το 1999, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι τα εν λόγω παραδείγματα αναφέρονται σε μια περίοδο που είναι κατά πολλά έτη μεταγενέστερη της θεσπίσεως της αποφάσεως GD NET και της ενάρξεως ισχύος της υποχρεώσεως της Poste να παρέχει πρόσβαση στο δίκτυό της υπό όρους που δεν δημιουργούν δυσμενείς διακρίσεις. Δεν αποδείχθηκε ότι υπάρχει σύνδεσμος μεταξύ των ως άνω παραδειγμάτων των τιμών και των τυχόν διασταυρούμενων επιδοτήσεων που ελήφθησαν πριν από πλείονα έτη. Επιπλέον, η Επιτροπή ορθώς υπογράμμισε, στη σκέψη 119 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι φαίνεται ελάχιστα πιθανό το να ακολουθεί μια επιχείρηση, για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο της δεκαετίας, πολιτική καταχρηστικά χαμηλών τιμών. Συγκεκριμένα, μια τέτοια πρακτική πρέπει να ακολουθείται με συνέπεια προκειμένου να καταστεί δυνατή η επίτευξη του στόχου της εκτόπισης των ανταγωνιστών. Οι προσφεύγουσες δεν υποστήριξαν ότι η SFMI-Chronopost είχε αρχίσει εκ νέου, αφού ευθυγράμμισε τις τιμές της με εκείνες των ανταγωνιστών της, να προσφέρει κατά σύστημα καταχρηστικά χαμηλές τιμές.

118 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, η Επιτροπή θεμιτώς εκτίμησε ότι η προβαλλόμενη παράβαση τερματίστηκε το 1991.

119 Η Επιτροπή θεώρησε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι το γεγονός ότι η προβαλλομένη κατάχρηση διήρκεσε πέντε έτη δεν της προσέδιδε κοινοτικό συμφέρον εφόσον αυτή είχε παύσει πριν από δεκατρία έτη και δεν παρουσίαζε παρατεταμένα αποτελέσματα. Στο πλαίσιο αυτό, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ούτε ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε σε ουσιαστικώς ανακριβή πραγματικά περιστατικά ούτε ότι υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

120 Έστω και αν μια παράβαση που διήρκεσε πέντε έτη έπρεπε να χαρακτηρισθεί ως παράβαση μεγάλης διάρκειας, τούτο δεν θα σήμαινε ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να αμφισβητήσει το κοινοτικό συμφέρον προς συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας. Αρκεί να λάβει υπόψη η Επιτροπή τη διάρκεια της προβαλλομένης παραβάσεως κατά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος. Το γεγονός, το οποίο επικαλέσθηκαν οι προσφεύγουσες, ότι η Επιτροπή, σε μια άλλη υπόθεση, επελήφθη ενός φακέλου που αφορούσε παράβαση διάρκειας λίγο μεγαλύτερης από δύο έτη δεν σημαίνει ότι η Επιτροπή υποχρεούται να διώκει, σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, τις παραβάσεις μεγαλύτερης διάρκειας, δεδομένου ότι κάθε υπόθεση πρέπει να εκτιμάται υπό το πρίσμα των συγκεκριμένων περιστάσεων της προκειμένης περιπτώσεως.

121 Ως εκ περισσού, πρέπει να επισημανθεί ότι, έστω και αν η Επιτροπή είχε αποδείξει μόνον την παύση της παραβάσεως από τον Μάρτιο του 1995, τούτο δεν θα σήμαινε ότι εκτίμησε εσφαλμένα το κοινοτικό συμφέρον, ώστε να δικαιολογείται η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Στη σκέψη 124 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επισημαίνει ότι το γεγονός ότι η προβαλλόμενη κατάχρηση διήρκεσε πέντε έτη δεν προσδίδει στην υπόθεση κοινοτικό συμφέρον, εφόσον η κατάχρηση αυτή έπαυσε πριν από δεκατρία έτη και εφόσον δεν παρουσιάζει παρατεταμένα αποτελέσματα. Η επιχειρηματολογία αυτή στηρίζεται, κατ' ουσίαν, στο γεγονός ότι η προβαλλόμενη παράβαση, έστω και αν είχε μεγάλη διάρκεια, τερματίστηκε πριν από πολλά έτη και δεν έχει παρατεταμένα αποτελέσματα, πράγμα το οποίο επίσης θα ίσχυε αν η παράβαση είχε τερματισθεί μόλις τον Μάρτιο του 1995.

122 Το γεγονός και μόνον ότι η Επιτροπή έλαβε την προσβαλλόμενη απόφαση πολλά έτη μετά την κατάθεση της καταγγελίας δεν την εμπόδιζε να εκτιμήσει την ύπαρξη του κοινοτικού συμφέροντος ανάλογα με την υφιστάμενη κατά το χρονικό σημείο λήψεως της προσβαλλομένης αποφάσεως κατάσταση. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι ήταν θεμιτό να υπεραμυνθεί η Επιτροπή της απορριπτικής αποφάσεώς της της 30ής Δεκεμβρίου 1994 ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων και ότι η απόφαση αυτή ακυρώθηκε μόλις στις 25 Μαΐου 2000, όταν το Πρωτοδικείο εξέδωσε την απόφασή του στην υπόθεση Τ-77/95 κατόπιν αναπομπής της υποθέσεως ενώπιόν του. Πρέπει να υπομνηστεί ότι η Επιτροπή εδικαιούτο να εκτιμήσει, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η παράβαση είχε παύσει το 1991, πολύ πριν από την ακύρωση της απορριπτικής αποφάσεώς της του 1994. Επομένως, οι παράμετροι της αναλύσεως του κοινοτικού συμφέροντος δεν μεταβλήθηκαν σημαντικά μεταξύ της 25ης Μαΐου 2000 (ημερομηνίας ακυρώσεως της αποφάσεως περί απορρίψεως της 30ής Δεκεμβρίου 1994) και της 19ης Νοεμβρίου 2004 (ημερομηνίας λήψεως της προσβαλλομένης αποφάσεως).

— Εξακολούθηση των αποτελεσμάτων των προβαλλομένων παραβάσεων

123 Εκ προοιμίου, πρέπει να επισημανθεί ότι οι προσφεύγουσες προέβαλαν νέα επιχειρήματα κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, τα οποία αντλούνται από το γεγονός ότι η Επιτροπή εκτίμησε εσφαλμένως ορισμένα στοιχεία στο πλαίσιο της εξετάσεως της εξακολουθήσεως των αποτελεσμάτων των προβαλλομένων παραβάσεων και ότι προσκόμισαν την έκθεση Encaoua μόλις κατά το στάδιο αυτό. Τα νέα αυτά επιχειρήματα εντάσσονται στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η Επιτροπή εκτίμησε εσφαλμένως ότι οι προβαλλόμενες παραβάσεις δεν είχαν παρατεταμένα αποτελέσματα. Συνεπώς, δεν συνιστούν νέο ισχυρισμό κατά την έννοια του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, αλλά ανάπτυξη ενός ισχυρισμού που πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτή (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Απριλίου 2007, C-412/05 P, Alcon κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή, 2007, σ. I-3969 σκέψη 40). Δεδομένου ότι η προβολή των νέων αυτών επιχειρημάτων είναι παραδεκτή, η έκθεση Encaoua, στον βαθμό που στηρίζει τα νέα αυτά επιχειρήματα, πρέπει να ληφθεί υπόψη, έστω και αν οι προσφεύγουσες δεν αιτιολόγησαν ρητώς, όπως προβλέπει το άρθρο 48, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, την καθυστερημένη πρόταση των εν λόγω αποδεικτικών μέσων. Συγκεκριμένα, αν ένα νέο επιχείρημα είναι παραδεκτό, ο διάδικος δεν εμποδίζεται να προτείνει αποδεικτικά μέσα προς υποστήριξη του επιχειρήματος αυτού.

124 Στο πλαίσιο της εξετάσεως της υπάρξεως παρατεταμένων αποτελεσμάτων, η Επιτροπή απέδειξε ότι μόνο δύο πολύ μικροί επιχειρηματίες αποχώρησαν από την αγορά. Συναφώς, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, επικαλούμενες την έκθεση Encaoua, ότι υπήρξαν σημαντικές αποχωρήσεις από την αγορά. Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η έκθεση αυτή πραγματεύεται λεπτομερώς μόνον τις περιπτώσεις της FedEx και της CRIE. Διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή ανέλυσε στην προσβαλλόμενη απόφαση την αποχώρηση των δύο αυτών εταιριών. Στην περίπτωση της FedEx, η Επιτροπή επισήμανε ότι η εταιρία αυτή, μολονότι αποσύρθηκε από την αγορά ταχείας επιδόσεως διευρωπαϊκής αλληλογραφίας, μπόρεσε ταχέως να επανεισέλθει σ' αυτήν το 1996. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή εκτίμησε ότι η μερική και προσωρινή αποχώρηση της FedEx δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι συνιστά παρατεταμένο αποτέλεσμα της προβαλλομένης παραβάσεως.

125 Όσον αφορά τη CRIE, η έκθεση Encaoua διατείνεται ότι η αποχώρηση της επιχειρήσεως αυτής συνδέεται με τις εξοντωτικές τιμές που εφάρμοζε η SFMI-Chronopost.

Πάντως, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή απάντησε στο επιχείρημα αυτό, με τη σκέψη 81 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αναφερόμενη ρητώς στην έκθεση Encaoua και επισημαίνοντας ότι η CRIE, απαντώντας σε μια αίτηση παροχής πληροφοριών που απηύθυνε η Επιτροπή, είχε επικαλεσθεί άλλους λόγους για να εξηγήσει την αποχώρησή της από την αγορά. Η Επιτροπή βασίμως στηρίχθηκε στα πληροφοριακά στοιχεία που είχε λάβει προς απάντηση της αιτήσεώς της παροχής πληροφοριών, δεδομένου ότι η παροχή ανακριβών πληροφοριών επισύρει την επιβολή προστίμων και ότι, επιπλέον, δεν προκύπτει ότι η CRIE είχε οποιοδήποτε συμφέρον να παράσχει συναφώς ανακριβείς πληροφορίες στην Επιτροπή. Επιπλέον, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, το Πρωτοδικείο ελέγχει τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως και ότι δεν είναι αρμόδιο να εξετάσει εκ νέου την καταγγελία. Αν οι προσφεύγουσες εκτιμούν ότι οι θεωρήσεις που αφιέρωσε η Επιτροπή στην εξέταση των αποχωρήσεων από την αγορά είναι εσφαλμένες, σ' αυτές εναπόκειται να εντοπίσουν τη νομική ή την πραγματική πλάνη στην οποία υπέπεσε η Επιτροπή. Στο πλαίσιο αυτό, δεν αρκεί να γίνει επίκληση θεωρήσεων που περιλαμβάνονται στην έκθεση Encaoua, τις οποίες η Επιτροπή εξέτασε με την προσβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να διευκρινιστεί με ποιον τρόπο η επιχειρηματολογία της μαρτυρεί πλάνη.

126 Ως προς το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η Επιτροπή δεν έλαβε επαρκώς υπόψη τις ακραίες δυσχέρειες ισχυρών επιχειρήσεων όπως η UPS να εισχωρήσουν και να διατηρηθούν στην αγορά ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας εντός της Γαλλίας, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή επισήμανε, στη σκέψη 84 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η UPS είχε αναδιοργανώσει τις δραστηριότητές της εντός της Γαλλίας το 1996 για να αφοσιωθεί περαιτέρω στη διεθνή αγορά, αλλά δεν αποχώρησε από τη γαλλική αγορά ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας. Συγκεκριμένα, ο πίνακας των μεριδίων αγοράς (βλ. σκέψη 85 ανωτέρω) που καταρτίσθηκε βάσει των εκτιμήσεων που παρέσχαν οι καταγγέλλουσες καταδεικνύει ότι το μερίδιο αγοράς της UPS στην ως άνω αγορά αυξήθηκε μάλιστα μεταξύ 1986 και 1996. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο αστήρικτος ισχυρισμός των προσφευγουσών, σχετικά με τις προβαλλόμενες δυσχέρειες της UPS να παραμείνει στην αγορά αυτή, πρέπει να απορριφθεί.

127 Όσον αφορά την ευαισθησία της ζητήσεως ως προς την τιμή, η Επιτροπή παρέθεσε, στις σκέψεις 87 και 88 της προσβαλλομένης αποφάσεως, μελέτες τις οποίες προσκόμισαν η FedEx και η DHL και σύμφωνα με τις οποίες η τιμή αποτελούσε τον σημαντικότερο παράγοντα κατά την επιλογή προμηθευτή. Η Επιτροπή συνήγαγε εξ αυτού ότι οι Γάλλοι πελάτες ήσαν άκρως ευαίσθητοι ως προς την τιμή οσάκις επέλεγαν

τον προμηθευτή τους για την ταχεία επίδοση αλληλογραφίας. Ως προς τη διάκριση μεταξύ της ελαστικότητας της τιμής της ζητήσεως και της έντασης του ανταγωνισμού όσον αφορά τις τιμές, η οποία πραγματοποιήθηκε εντός της εκθέσεως Encaoua, αρκεί η διαπίστωση ότι η Επιτροπή απάντησε στο επιχείρημα αυτό, με τη σκέψη 90 της προσβαλλομένης αποφάσεως, και ότι οι προσφεύγουσες δεν προέβαλαν επιχείρημα που να αποδεικνύει ότι με την επιχειρηματολογία αυτή διαπράχθηκε νομική ή πραγματική πλάνη. Ως προς το σύστημα μη διαφανών εκπτώσεων στους κόλπους της SFMI-Chronopost, το οποίο μνημονεύθηκε στην έκθεση Encaoua, δεν προκύπτει σαφώς ποια συνέπεια θα μπορούσε να έχει η εν λόγω έλλειψη διαφάνειας επί της ευαισθησίας της ζητήσεως ως προς την τιμή. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή ορθώς υπογραμμίζει, στη σκέψη 91 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, σε μια σχετικά συγκεντρωτική αγορά, το γεγονός ότι οι προμηθευτές δεν γνωρίζουν τις τιμές που χρεώνουν οι ανταγωνιστές τους αποτελεί εγγύηση περί του ότι οι τιμές δεν σταθεροποιούνται σε ένα επίπεδο που να υπερέχει του ανταγωνισμού.

128 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, επίσης, ότι υπάρχουν δαπάνες που συνδέονται με τη μεταβολή του παρέχοντος υπηρεσίες ταχυδρομείου επιχειρηματία και ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τον αντίκτυπο του συστήματος εκπτώσεων της SFMI-Chronopost, την ύπαρξη εμπορικών συμβάσεων με τακτικούς πελάτες και την ανυπαρξία σημαντικών μεταβιβάσεων πελατών, όπως μνημονεύεται στην έκθεση Encaoua. Όσον αφορά την προβαλλόμενη ανυπαρξία σημαντικών μεταβιβάσεων πελατών, πρέπει να επισημανθεί ότι η Επιτροπή κατέδειξε, στη σκέψη 96 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, εντός της τριετίας 1999-2001, οι πελάτες που κέρδισε και έχασε η FedEx αντιπροσώπευαν κατά μέσον όρο το 22 % του ετήσιου κύκλου εργασιών της. Η Επιτροπή συνήγαγε εξ αυτού ότι υπήρχε έντονη εναλλαγή πελατών και οι προσφεύγουσες δεν παρέσχαν παραδείγματα ικανά προς απόδειξη του αντιθέτου.

129 Όσον αφορά τις προσπάθειες να καταστούν οι πελάτες σταθεροί, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η Επιτροπή απάντησε στα επιχειρήματα των καταγγελλουσών με τις σκέψεις 99 και 100 της προσβαλλομένης αποφάσεως και διαπίστωσε, μεταξύ άλλων, ότι οι καταγγέλλουσες δεν προσκόμισαν αποδεικτικά στοιχεία ως προς τις προβαλλόμενες δαπάνες που συνδέονται με τη μεταβολή επιχειρηματία παρέχοντος υπηρεσίες ταχυδρομείου και ότι αυτές δεν παρείχαν καν λεπτομερειακά στοιχεία ως προς τις δικές τους προσπάθειες να καταστεί η πελατεία τους σταθερή. Συγκεκριμένα, έστω και αν η έκθεση Encaoua διατείνεται ότι, εκτός του τμήματος ad hoc, υπάρχουν συμβάσεις «κατά το μάλλον ή ήττον μεγάλης» διάρκειας που μπορούν να περιλαμβάνουν ρήτρες προβλέπουσες την καταβολή από τον πελάτη χρηματικής επιβαρύνσεως σε περίπτωση μεταβολής επιχειρηματία παρέχοντος υπηρεσίες ταχυδρομείου, ο ισχυρισμός αυτός έχει θεωρητική αξία στον βαθμό που η έκθεση αναφέρεται μόνο σε μια πιθανότητα, χωρίς να υποστηρίζει ότι η SFMI-Chronopost όντως συνήψε συμβάσεις μεγάλης διάρκειας ή προέβλεψε την καταβολή χρηματικής επιβαρύνσεως

αποθαρρύνουσας τους πελάτες της να μεταβάλουν προμηθευτή. Το γεγονός ότι ένας προμηθευτής χορηγεί εκπτώσεις στους σημαντικούς πελάτες δεν σημαίνει ότι υπάρχει εμπόδιο για τη μεταβολή προμηθευτή, αν άλλος προμηθευτής προσφέρει καλύτερη τιμή, χορηγώντας ενδεχομένως και αυτός εκπτώσεις. Οι προσφεύγουσες δεν υποστήριξαν ότι η χορήγηση εκπτώσεων συνδεόταν με τη σύναψη συμβάσεως μεγάλης διάρκειας.

130 Ως προς το επιχείρημα των προσφευγουσών που αντλείται από το όφελος που αποκόμισε η SFMI-Chronopost από το γεγονός ότι είχε αποκλειστική πρόσβαση στο δίκτυο της Poste έως τον Μάρτιο του 1995, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η Επιτροπή αφιέρωσε τις σκέψεις 101 έως 114 της προσβαλλομένης αποφάσεως στην ανάγκη υπάρξεως πυκνού τοπικού δικτύου και ότι, στο πλαίσιο αυτό, απάντησε στο επιχείρημα των καταγγελλουσών ότι η αποκλειστική αυτή πρόσβαση είχε δημιουργήσει εμπόδια για την είσοδο στο τμήμα ad hoc. Οι προσφεύγουσες δεν εντοπίζουν σφάλμα που να διαπράχθηκε από την Επιτροπή εντός του τμήματος αυτού της προσβαλλομένης αποφάσεως. Επί πλέον, η Επιτροπή ορθώς υπογράμμισε, στη σκέψη 102 της εν λόγω αποφάσεως, ότι οι καταγγέλλουσες δεν έθεσαν υπό αμφισβήτηση την πρόσβαση της SFMI-Chronopost στο δίκτυο της Poste, αλλά την προβαλλόμενη υποτιμολόγηση της προσβάσεως αυτής. Στον βαθμό που η αποκλειστική πρόσβαση, αυτή καθ' εαυτήν, έως τον Μάρτιο του 1995 δεν αμφισβητείται, μια ενδεχόμενη συνέπεια της προσβάσεως αυτής δεν μπορεί να συνιστά παρατεταμένο αποτέλεσμα της προβαλλομένης παραβάσεως. Όσον αφορά την προβαλλόμενη υποτιμολόγηση της προσβάσεως αυτής, πρέπει να υπομνηστεί ότι η Επιτροπή θεμιτώς εκτίμησε, στο πλαίσιο της ως άνω διαδικασίας, ότι οι διασταυρούμενες επιδοτήσεις των οποίων έγινε επίκληση έπαυσαν κατά το 1991.

131 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει επίσης να απορριφθεί ο γενικός ισχυρισμός των προσφευγουσών ότι η Επιτροπή δεν εξέτασε το σύνολο των πραγματικών ή των νομικών στοιχείων που περιήλθαν σε γνώση της. Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η Επιτροπή αφιέρωσε, στην προσβαλλομένη απόφαση, ορισμένες αναπτύξεις στην εξέταση των επιχειρημάτων των καταγγελλουσών και των εγγράφων που αυτές προσκόμισαν. Υπό τις συνθήκες αυτές, εναπόκειται στις προσφεύγουσες να παραθέσουν με ακρίβεια τα νομικά και τα πραγματικά στοιχεία που η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη, αντιθέτως προς τις υποχρεώσεις της.

132 Στον βαθμό που οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη το κυριότερο αποτέλεσμα της καταχρήσεως δεσπόζουσας θέσεως —ήτοι το ότι η SFMI-Chronopost έλαβε ηγετική θέση στην αγορά και διατήρησε την εν λόγω θέση— η Επιτροπή επισήμανε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η απόκλιση των μεριδίων αγοράς της SFMI-Chronopost μεταξύ εκείνου του 1990 και εκείνου του 2001 ανερχόταν μόνο σε περίπου τρεις εκατοστιαίες μονάδες και ότι τούτο καταδεικνύει ότι το εν λόγω μερίδιο αγοράς δεν μπορούσε παρά να εξαρτάται ελάχιστα από την προβαλλόμενη κατάχρηση. Επιπλέον, η Επιτροπή υποστήριξε, στη σκέψη 66 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, καίτοι η ζήτηση για τις υπηρεσίες των επιμέρους επιχειρήσεων ήταν πολύ ευαίσθητη ως προς την τιμή και οι πελάτες μπορούσαν εύκολα να αλλάξουν προμηθευτή, πράγμα που έκαναν τακτικά, δεν μπορούσε να συναχθεί ότι η φερόμενη ως θίγουσα τον ανταγωνισμό συμπεριφορά, η οποία έχει παύσει από μακρού, μπορούσε να εξακολουθεί να έχει συνέπειες επί της αγοράς. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, έστω και αν υποτεθεί ότι η ταχεία ανάπτυξη της SFMI-Chronopost κατά την περίοδο 1986 έως 1990 συνδεόταν με την προβαλλόμενη παράβαση, τούτο δεν θα σήμαινε κατ' ανάγκην ότι το μερίδιο αγοράς της SFMI-Chronopost κατά την ημερομηνία θεσπίσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως συνδέεται με την ως άνω ανάπτυξη, η οποία σημειώθηκε κατά την περίοδο ενάρξεως της δραστηριότητας της εν λόγω επιχειρήσεως.

133 Υπό τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, στο πλαίσιο της οποίας η Επιτροπή απέδειξε ότι οι πελάτες ήσαν πολύ ευαίσθητοι ως προς τις τιμές, ότι δεν υπήρχαν εμπόδια για τη μεταβολή προμηθευτή, ότι μόνο δύο πολύ μικροί επιχειρηματίες είχαν αποχωρήσει από την αγορά και ότι ουδεμία αιτιώδης συνάφεια στοιχειοθετήθηκε μεταξύ των ως άνω αποχωρήσεων και της προβαλλομένης καταχρήσεως, η Επιτροπή θεώρησε, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, ότι το υφιστάμενο κατά τον χρόνο λήψεως της προσβαλλομένης αποφάσεως μερίδιο αγοράς της SFMI-Chronopost δεν αποτελούσε παρατεταμένο αποτέλεσμα της προσβαλλομένης αποφάσεως. Αφού απέδειξε την ύπαρξη των ως άνω χαρακτηριστικών της αγοράς, η Επιτροπή εκτίμησε ότι η υφιστάμενη κατά τον χρόνο λήψεως της προσβαλλομένης αποφάσεως διάρθρωση της αγοράς προέκυπτε από τους όρους του ανταγωνισμού που ίσχυαν κατά την περίοδο εκείνη και όχι από τυχόν διασταυρούμενες επιδοτήσεις που χορηγήθηκαν πριν από πολλά έτη. Οι προσφεύγουσες δεν υποστήριξαν ότι, μετά το 1991, η SFMI-Chronopost εξάλειψε κάθε ανταγωνισμό ως προς τις τιμές ευθυγραμμιζόμενη κατά σύστημα με τις χαμηλότερες τιμές που εφάρμοζαν οι ανταγωνιστές της.

134 Η Επιτροπή στηρίχθηκε, επίσης, στο γεγονός ότι η απόκλιση των μεριδίων αγοράς της SFMI-Chronopost μεταξύ εκείνου του 1990 και εκείνου του 2001 ήταν ισχνή,

προκειμένου να αποδείξει ότι το μερίδιο αγοράς της SFMI-Chronopost κατά τον χρόνο λήψεως της προσβαλλομένης αποφάσεως υπαγορευόταν από άλλους κρίσιμους παράγοντες, εκτός από αυτόν των διασταυρούμενων επιδοτήσεων που χορηγήθηκαν, όπως υποστηρίζεται, κατά το παρελθόν. Όσον αφορά το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η Επιτροπή αγνόησε το γεγονός ότι η αγορά της ταχείας επιδόσεως αλληλογραφίας αντιπροσώπευε μια αναπτυσσόμενη αγορά κατά τη δεκαετία του 1990, οι προσφεύγουσες δεν διευκρίνισαν σαφώς το συμπέρασμα που θα έπρεπε να συναγάγει η Επιτροπή εκ του γεγονότος αυτού. Αν η αγορά ήταν αναπτυσσόμενη και, ως εκ τούτου, μεταβλήθηκε, φαίνεται μάλιστα λιγότερο πιθανό το ενδεχόμενο η διάρθρωση της αγοράς κατά τον χρόνο λήψεως της προσβαλλομένης αποφάσεως να συνδέεται με την παράβαση που φέρεται διαπραχθείσα κατά το παρελθόν.

135 Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, έστω και αν θεωρηθεί ότι η Επιτροπή απέδειξε μόνον την παύση των διασταυρούμενων επιδοτήσεων από το 1995, τούτο δεν θα έθετε υπό αμφισβήτηση την επιχειρηματολογία της επί του ζητήματος αυτού. Ο πίνακας που εμφαίνει τα μερίδια αγοράς καταδεικνύει ότι εκείνο της SFMI-Chronopost εμφάνισε πτώση μεταξύ 1990 και 1996 και ότι αυξήθηκε κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες μεταξύ 1996 και 2001. Έστω και αν υποτεθεί ότι η παράβαση έπαυσε το 1995, η SFMI-Chronopost θα είχε απολέσει μερίδια αγοράς κατά τη διάρκεια μιας περιόδου που συμπίπτει με την προβαλλόμενη κατάχρηση (1990 έως 1996) και θα κέρδιζε μερίδια αγοράς μετά την περίοδο αυτή (μεταξύ 1996 και 2001). Υπό τις περιστάσεις αυτές και λαμβανομένων υπόψη των χαρακτηριστικών της αγοράς, η Επιτροπή εκτίμησε ότι το μερίδιο αγοράς της SFMI-Chronopost κατά την ημερομηνία λήψεως της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορούσε να εξηγηθεί από την παράβαση που φέρεται διαπραχθείσα κατά το παρελθόν και ότι, ως εκ τούτου, δεν υπήρχαν παρατεταμένα αποτελέσματα.

136 Επιπλέον, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι τα παρατεταμένα αποτελέσματα μιας προβαλλομένης παραβάσεως δεν μπορούν πάντοτε να προσδώσουν κοινοτικό συμφέρον στην εξέταση της καταγγελίας. Συγκεκριμένα, με τη σκέψη 96 της προαναφερθείσας στη σκέψη 13 αποφάσεως της 4ης Μαρτίου 1999, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο προσήψε στο Πρωτοδικείο ότι δεν επιβεβαίωσε ότι εξακριβώθηκε η μη εξακολούθηση των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων και ότι, ενδεχομένως, τα αποτελέσματα αυτά δεν μπορούσαν να προσδώσουν στην καταγγελία κοινοτικό συμφέρον. Στις σκέψεις 131 και 132 της προσβαλλομένης αποφάσεως, εντός του τμήματος που είναι αφιερωμένο στην εξέταση της υπάρξεως κοινοτικού συμφέροντος για τη συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας, η Επιτροπή επισήμανε ότι η αγορά δεν κατέστη αισθητά πιο συγκεντρωτική το 2001 απ' ό,τι ήταν το 1986 και ότι ο δείκτης Herfindahl-Hirschmann είχε παραμείνει σχεδόν αμετάβλητος.

137 Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται από το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η Επιτροπή όφειλε να αναμένει μια σημαντική πτώση της συγκεντρώσεως κατόπιν της εισόδου στην αγορά της SFMI-Chronopost με μεγάλο μερίδιο αγοράς. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, αν η συγκέντρωση της αγοράς δεν μειώθηκε κατόπιν της εισόδου της SFMI-Chronopost, τούτο συνέβη διότι η τελευταία αντισταθμίσθηκε με το παραπάνω από την αποχώρηση πολλών επιχειρηματιών. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι το γεγονός ότι ο δείκτης Herfindahl-Hirschmann παρέμεινε σταθερός καταδεικνύει ότι η συνολική κατάσταση της αγοράς δεν κατέστη λιγότερο ανταγωνιστική, τούτο δε παρά την αποχώρηση δύο μικρών επιχειρηματιών από την αγορά. Αυτό παρέχει τη δυνατότητα να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η είσοδος της SFMI-Chronopost στην αγορά δεν είχε αρνητικό αποτέλεσμα επί της συνολικής καταστάσεως της εν λόγω αγοράς, πέραν του γεγονότος ότι ουδεμία αιτιώδης συνάφεια στοιχειοθετήθηκε μεταξύ της αποχωρήσεως των ως άνω επιχειρηματιών και της συμπεριφοράς της SFMI-Chronopost. Επιπλέον, όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, στο σημείο 133 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι καταγγέλλουσες δεν απέδειξαν με ποιον τρόπο μια αγορά με δύο μεγάλους επιχειρηματίες ήταν λιγότερο ανταγωνιστική από μια αγορά με ένα μόνον κυρίαρχο επιχειρηματία, όπως συνέβαινε στη Γαλλία πριν από την είσοδο της SFMI-Chronopost στην αγορά.

138 Έτσι, έστω και αν υποτεθεί ότι αποδείχθηκε η ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ, αφενός, του μεριδίου αγοράς της SFMI-Chronopost κατά τον χρόνο λήψεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και, αφετέρου, της προβαλλομένης παραβάσεως, η Επιτροπή εκτίμησε ότι το παρατεταμένο αυτό αποτέλεσμα δεν μπορούσε να προσδώσει κοινοτικό συμφέρον στην εξέταση της καταγγελίας, λαμβανομένης υπόψη της συνολικής καταστάσεως στην αγορά, η οποία δεν κατέστη λιγότερο ανταγωνιστική.

— Σοβαρότητα της προβαλλομένης παραβάσεως

139 Οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι δεν προσδιόρισε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, τη σοβαρότητα της προβαλλομένης παραβάσεως σύμφωνα με τα κριτήρια που ορίζονται στις κατευθυντήριες γραμμές.

140 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή διαθέτει διακριτική ευχέρεια κατά τον καθορισμό των προτεραιοτήτων όσον αφορά τις καταγγελίες των οποίων έχει επιληφθεί. Εφόσον, με μια απόφαση περί απορρίψεως καταγγελίας λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, η Επιτροπή αποδεικνύει ότι η παράβαση έπαυσε, ότι δεν υφίστανται παρατεταμένα αποτελέσματα και εφόσον αποδεικνύει ότι έλαβε υπόψη τη διάρκεια και τη σοβαρότητα των παραβάσεων, όπως αυτές περιγράφονται στην καταγγελία, δύναται να απορρίψει την καταγγελία αυτή έστω και αν οι παραβάσεις έχουν μεγάλη διάρκεια και μεγάλη σοβαρότητα, υπό την προϋπόθεση ότι δεν στηρίζεται σε ουσιαστικώς ανακριβή πραγματικά περιστατικά και ότι δεν υποπίπτει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

141 Η υποχρέωση συνεκτιμήσεως της σοβαρότητας της παραβάσεως προς εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος δεν δεσμεύει την Επιτροπή να προσδιορίζει τη σοβαρότητα σύμφωνα με τα «αφηρημένα» κριτήρια που περιέχουν οι κατευθυντήριες γραμμές.

142 Εν προκειμένω, η Επιτροπή έλαβε επαρκώς υπόψη τη σοβαρότητα της προβαλλομένης παραβάσεως. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή θεώρησε, στη σκέψη 137 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «[σ]τον βαθμό που δεν [υπήρχε] απόδειξη περί του ότι η παράβαση [είχε] όντως καταλήξει στην εκτόπιση των σημερινών ή δυνητικών ανταγωνιστών, [ήταν] δύσκολο να ειπωθεί ότι η παράβαση αυτή [είχε] εξαιρετική σοβαρότητα δικαιολογούσα την εμπεριστατωμένη εξέταση μιας δυνητικής παραβάσεως που έπαυσε από μακρού και η οποία δεν είχε παρατεταμένα αποτελέσματα στην αγορά». Συνεπώς, η Επιτροπή έλαβε υπόψη τη «συγκεκριμένη» σοβαρότητα της προβαλλομένης καταχρήσεως κατά την έννοια του αντικτύπου της στην αγορά. Η διαπίστωση ότι δεν υπήρχε απόδειξη περί του ότι η παράβαση είχε καταλήξει στην εκτόπιση ανταγωνιστών δεν αφορά μόνον τα παρατεταμένα αποτελέσματα, αλλά και τα αποτελέσματα κατά τον χρόνο της προβαλλομένης καταχρήσεως. Έστω και αν η Επιτροπή ανέφερε μόνο, στη σκέψη 79 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι υπήρξαν λίγες αποχωρήσεις από την αγορά «από το 1991», διαπιστώνεται ότι οι προσφεύγουσες δεν υποστήριξαν ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη τις αποχωρήσεις από την αγορά που πραγματοποιήθηκαν μεταξύ 1986 και 1991. Επιπλέον, απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, σχετικά με τις ενδεχόμενες αποχωρήσεις μεταξύ 1986 και 1991, οι διάδικοι δεν ανέφεραν ότι άλλες εταιρίες, πλην αυτών που αποτέλεσαν αντικείμενο εξετάσεως από την Επιτροπή στο τμήμα της προσβαλλομένης αποφάσεως που είναι αφιερωμένο στην εξέταση των αποχωρήσεων από την αγορά, είχαν εγκαταλείψει την εν λόγω αγορά.

143 Η Επιτροπή, στο πλαίσιο της επιχειρηματολογίας της που την οδήγησε στο να καταλήξει ότι δεν υπήρχαν παρατεταμένα αποτελέσματα και κοινοτικό συμφέρον για τη συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας, έλαβε υπόψη τα χαρακτηριστικά της προβαλλομένης παραβάσεως. Οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ούτε ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε σε ουσιαστικώς ανακριβή πραγματικά περιστατικά ούτε ότι δεν έλαβε υπόψη τη σοβαρότητα της προβαλλομένης καταχρήσεως.

144 Όσον αφορά το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η Επιτροπή αγνόησε πλήρως το ότι η καταγγελία υποβλήθηκε από το σύνολο σχεδόν των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι η Επιτροπή επισήμανε, στη σκέψη 128 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο αριθμός των καταγγελλόντων ουδέποτε αποτέλεσε κριτήριο εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος και ότι είχε διασφαλισθεί μια κατάσταση ανόθευτου ανταγωνισμού. Η εκ μέρους των προσφευγουσών επίκληση της προαναφερθείσας στη σκέψη 14 αποφάσεως της 25ης Μαΐου 2000 είναι αλυσιτελής. Συγκεκριμένα, στη σκέψη 52 της εν λόγω αποφάσεως, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι το καθήκον της Επιτροπής ήταν να εξασφαλίσει, κατόπιν της καταγγελίας που υπέβαλε οργανισμός εκπροσωπών το σύνολο σχεδόν των Γάλλων ιδιωτών επιχειρηματιών που δραστηριοποιούνται στην οικεία αγορά, συνθήκες ανόθευτου ανταγωνισμού. Τούτο δεν παρέχει τη δυνατότητα να συναχθεί ότι ο αριθμός των καταγγελλόντων αποτελεί στοιχείο ικανό να προσδώσει κοινοτικό συμφέρον για τη συνέχιση της εξετάσεως μιας καταγγελίας. Διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως εκ του ότι αμφισβήτησε το ως άνω επιχείρημα με την προσβαλλόμενη απόφαση.

145 Το επιχείρημα των προσφευγουσών που αντλείται από την κοινοτική διάσταση της οικείας αγοράς (βλ. σκέψη 94 ανωτέρω) θα εξετασθεί και θα αποτελέσει αντικείμενο απορρίψεως στο πλαίσιο της εξετάσεως του τρίτου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως (βλ. σκέψη 158 κατωτέρω).

146 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

147 Δεδομένου ότι η εκτίμηση της Επιτροπής σχετικά με τη διάρκεια και τη σοβαρότητα των προβαλλομένων παραβάσεων δεν ενέχει πλάνη, πρέπει επίσης να απορριφθεί

το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως. Η πλάνη της Επιτροπής που συνίσταται στο ότι αυτή θεώρησε ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να λάβει υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια των προβαλλομένων παραβάσεων δεν μπορούσε να επηρεάσει το διατακτικό της αποφάσεως της Επιτροπής και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να οδηγήσει το Πρωτοδικείο σε ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης.

Επί του τρίτου σκέλους, που αντλείται από προδήλως και εσκεμμένως εσφαλμένη εκτίμηση του ρόλου της Επιτροπής σε σχέση με αυτόν των εθνικών δικαστηρίων κατά την εξέταση της υπάρξεως κοινοτικού συμφέροντος

Σύνοψη της προσβαλλομένης αποφάσεως

148 Η Επιτροπή υπενθυμίζει, στη σκέψη 153 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, κατά τη νομολογία του Πρωτοδικείου, το γεγονός ότι ένα εθνικό δικαστήριο ή μια εθνική αρχή αρμόδια για τον ανταγωνισμό έχει ήδη επιληφθεί του ζητήματος αν μια σύμπραξη ή πρακτική είναι σύμφωνη με τα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ είναι ένα στοιχείο που μπορεί να ληφθεί υπόψη από την Επιτροπή για την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος της υποθέσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995, Τ-5/93, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-185, σκέψη 62).

149 Η Επιτροπή θεωρεί ότι το κέντρο βάρους των προβαλλομένων παραβάσεων ευρίσκεται στη Γαλλία, καθόσον τα αποτελέσματά τους όντως περιορίσθηκαν στο έδαφος αυτό (σκέψη 156 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Εν συνεχεία, υπογραμμίζει ότι οι καταγγέλλουσες έχουν τη δυνατότητα να επικαλεσθούν τα δικαιώματά τους ενώπιον των δικαστηρίων και της γαλλικής αρμόδιας για τον ανταγωνισμό αρχής. Η Επιτροπή εκτιμά ότι είναι πλέον ενδεδειγμένο το να εξετασθεί η υπόθεση σε εθνικό επίπεδο (σκέψη 159 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

Επιχειρήματα των διαδίκων

150 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή εσφαλμένως θεώρησε ότι το κέντρο βάρους των προβαλλομένων παραβάσεων ευρίσκετο στη Γαλλία και ότι τα αποτελέσματά τους περιορίζονταν στο έδαφος αυτό. Ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να αγνοεί τη σαφέστατη θέση που διατύπωσε το Γαλλικό Συμβούλιο Ανταγωνισμού, το οποίο θεωρούσε εαυτό ακατάλληλο για την εξέταση του θέματος και συνήγαγε ότι η Επιτροπή, η οποία είχε επιληφθεί της υποθέσεως αυτής, έπρεπε να συνεχίσει την εξέταση της εν λόγω υποθέσεως. Το Συμβούλιο Ανταγωνισμού έχει καταδείξει παγίως, αναστέλλοντας επανειλημμένως την εξέταση της υποθέσεως από το 1990, ότι εκτιμούσε ότι η εν λόγω υπόθεση αποτελούσε, κατ' ουσίαν, υπόθεση κοινοτικού συμφέροντος. Εξάλλου, το tribunal de commerce de Paris ανέφερε, αναστέλλοντας την εκδίκαση της υποθέσεως επί της πτυχής της καταγγελίας σχετικά με την κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως, ότι εκτιμούσε, επίσης, ότι η Επιτροπή ήταν καταλληλότερη για την εξέταση του θέματος.

151 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η καταγγελία αφορά τη γαλλική αγορά ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας και ότι η γεωγραφική αγορά ενός τέτοιου προϊόντος πρέπει να θεωρηθεί ως εθνική.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

152 Εκ προοιμίου, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι η καταγγελία δεν εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής. Όταν υπάρχει συναρμοδιότητα της Επιτροπής και των εθνικών αρχών, το εν λόγω κοινοτικό όργανο δεν υποχρεούται να διεξαγάγει έρευνα ή να λάβει οριστική απόφαση ως προς την ύπαρξη ή όχι της προβαλλομένης παραβάσεως (βλ. την προαναφερθείσα στη σκέψη 14 απόφαση της 25ης Μαΐου 2000, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 38, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

153 Στο πλαίσιο αυτό, το ζήτημα αν το Γαλλικό Συμβούλιο Ανταγωνισμού θεώρησε εαυτό ακατάλληλο για την εξέταση της καταγγελίας δεν ασκεί επιρροή. Το συμβούλιο αυτό έχει, όπως και η Επιτροπή, την αρμοδιότητα να εξετάζει την καταγγελία σχετικά με τις προβαλλόμενες παραβάσεις και τα γαλλικά δικαστήρια είναι αρμόδια για την επιδίκαση αποζημιώσεως σε περίπτωση παραβάσεως του άρθρου 82 ΕΚ. Πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι ευρίσκονται σε μια κατάσταση δυναμένη να εξομοιωθεί με εκείνη στο πλαίσιο της οποίας η Επιτροπή θα είχε αποκλειστική αρμοδιότητα. Εναπόκειται στις προσφεύγουσες, αν αυτές δεν ικανοποιηθούν από τον τρόπο κατά τον οποίο οι αρμόδιες για τον ανταγωνισμό αρχές ή τα εθνικά δικαστήρια έλαβαν υπόψη τα δικαιώματά τους, να προβούν στα αναγκαία διαβήματα ενώπιον αυτών ή να εξετάσουν τα εθνικά ένδικα μέσα που τους προσφέρονται. Μια θεώρηση βάσει υποκειμενικών κριτηρίων των εθνικών αρχών ή των εθνικών δικαστηρίων σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή είναι καταλληλότερη για την εξέταση του θέματος, έστω και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένη, δεν μπορεί να υποχρεώσει την Επιτροπή να συνεχίσει την εξέταση της καταγγελίας ωσάν αυτή να υπαγόταν στην αποκλειστική αρμοδιότητά της.

154 Ως προς την αναφορά των προσφευγουσών στα σημεία 12 και 13 της ανακοίνωσης της Επιτροπής σχετικά με τη συνεργασία μεταξύ της Επιτροπής και των εθνικών δικαστηρίων για την εφαρμογή των άρθρων 81 και 82 της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ 2004, C 101, σ. 54), πρέπει να υπογραμμιστεί ότι τα ως άνω σημεία αποβλέπουν στην αποφυγή του ενδεχομένου να εκδώσει ένα εθνικό δικαστήριο απόφαση που αντιτίθεται σε απόφαση της Επιτροπής. Εάν εθνικό δικαστήριο αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία προκειμένου να αποφευχθεί ενδεχόμενη αντίφαση μεταξύ της αποφάσεώς του και εκείνης την οποία πρόκειται να λάβει η Επιτροπή και εάν, εν συνεχεία, η Επιτροπή αποφασίσει να απορρίψει την καταγγελία λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, η εθνική διαδικασία θα κινηθεί εκ νέου, όπως ορθώς υπογραμμίζει η Επιτροπή στη σκέψη 160 της προσβαλλομένης αποφάσεως, λαμβανομένου υπόψη ότι αυτή η επανέναρξη της διαδικασίας πραγματοποιείται το αργότερο κατά την ημερομηνία κατά την οποία η απόρριψη καθίσταται απρόσβλητη.

155 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να απορριφθεί η ερμηνεία την οποία προσέδωσαν οι προσφεύγουσες στην ως άνω ανακοίνωση και σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή υποχρεούται να εξετάσει κατά προτεραιότητα μια υπόθεση στην περίπτωση που εθνικό δικαστήριο ανέστειλε τη διαδικασία επί της υποθέσεως αυτής. Η κρίσιμη περίοδος του σημείου 12 της ανακοινώσεως αυτής έχει ως εξής: «Η Επιτροπή, από την πλευρά της, θα καταβάλλει προσπάθεια προκειμένου να δίδει το προβάδισμα σε υποθέσεις για τις οποίες έχει αποφασίσει την κίνηση διαδικασίας κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 773/2004 της Επιτροπής και

οι οποίες εκκρεμούν ενώπιον εθνικού δικαστηρίου που έχει αναστείλει τη σχετική διαδικασία, ιδίως όταν εξαρτάται από αυτές η έκβαση αστικής νομικής διαφοράς». Αρκεί η διαπίστωση ότι οι προσφεύγουσες δεν υποστήριξαν ότι η Επιτροπή είχε αποφασίσει να κινήσει διαδικασία κατά την έννοια του άρθρου 2 του κανονισμού (ΕΚ) 773/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη διεξαγωγή από την Επιτροπή των διαδικασιών δυνάμει των άρθρων 81 και 82 της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 123, σ. 18). Από τις παραγράφους 3 και 4 του ως άνω άρθρου απορρέει ότι ούτε η άσκηση των εξουσιών έρευνας ούτε η απόρριψη καταγγελίας καθιστούν αναγκαία την κίνηση διαδικασίας.

156 Επιπλέον, οι προσφεύγουσες προσπαθούν να αντλήσουν επιχείρημα από το γεγονός ότι η Επιτροπή συνεργάσθηκε με το Γαλλικό Συμβούλιο Ανταγωνισμού και ότι συμβουλεύθηκε τα αρχεία του. Ωστόσο, μια τέτοια συνεργασία δεν μπορεί να θεμελιώσει αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής ούτε να προκαταλάβει την απόφαση της Επιτροπής επί της υπάρξεως κοινοτικού συμφέροντος της υποθέσεως.

157 Όσον αφορά το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η Επιτροπή εσφαλμένως εκτίμησε ότι το κέντρο βάρους των προβαλλομένων παραβάσεων ευρίσκετο στη Γαλλία και ότι τα αποτελέσματά τους όντως περιορίζονταν στο έδαφος αυτό, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν στηρίζει τη συλλογιστική της ως προς το κοινοτικό συμφέρον αποκλειστικώς επί του κριτηρίου του κέντρου βάρους ή επί του γεγονότος ότι τα γαλλικά δικαστήρια επελήφθησαν της υποθέσεως. Η Επιτροπή απέδειξε, κατ' αρχάς, ότι οι προβαλλόμενες παραβάσεις είχαν παύσει και ότι δεν υπήρχαν παρατεταμένα αποτελέσματα και εξέτασε, εν συνεχεία, πλείονα στοιχεία στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος για τη συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας. Ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι τα αποτελέσματα των προβαλλομένων παραβάσεων όντως περιορίζονταν στο γαλλικό έδαφος είναι επουσιώδης για τη συλλογιστική της. Η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως εκ του ότι έλαβε υπόψη, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος, το γεγονός ότι οι προβαλλόμενες παραβάσεις γίνονταν αισθητές προπάντων στη Γαλλία και ότι οι καταγγέλλουσες είχαν τη δυνατότητα να επικαλεσθούν τα δικαιώματά τους ενώπιον των γαλλικών δικαστηρίων. Επομένως, δεν είναι αναγκαίο να επιλυθεί το ζήτημα αν, εν προκειμένω, τα αποτελέσματα όντως «περιορίζονταν» στο γαλλικό έδαφος.

158 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα των προσφευγουσών που αντλείται από την κοινοτική διάσταση της οικείας αγοράς (βλ. σκέψη 94

ανωτέρω). Στον βαθμό που υπάρχει συναρμοδιότητα της Επιτροπής και των εθνικών αρχών ανταγωνισμού, η κοινοτική διάσταση μιας αγοράς δεν είναι ικανή να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι υφίσταται ένας ορισμένος βαθμός σοβαρότητας της παραβάσεως ή ότι υφίσταται κοινοτικό συμφέρον σε συγκεκριμένη υπόθεση.

159 Επομένως, το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου σκέλους, που αντλείται από το ότι η Επιτροπή, παραπέμποντας, με τη σκέψη 167 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στη σχετική με τις κρατικές ενισχύσεις πτυχή της υποθέσεως προκειμένου να δικαιολογήσει την εκ μέρους της απόρριψη που αντλείται από προβαλλόμενη έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος, παραβιάζει τις αρχές της καλής πίστης και της αγαστής συνεργασίας μεταξύ των κοινοτικών οργάνων (άρθρο 10 ΕΚ)

Σύνοψη της προσβαλλομένης αποφάσεως

160 Στον βαθμό που είναι κρίσιμη για το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως και για τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, η προσβαλλόμενη απόφαση περιέχει τις ακόλουθες παρατηρήσεις.

161 Η Επιτροπή εξετάζει, στις σκέψεις 162 έως 168 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το ζήτημα του εύρους της απαιτούμενης έρευνας και της πιθανότητας διαπιστώσεως της υπάρξεως της παραβάσεως. Στο πλαίσιο αυτό, ισχυρίζεται ότι, για να αποδειχθεί η κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως εν προκειμένω, θα ήταν υποχρεωμένη να εξακριβώσει αν οι τιμές που χρέωνε η Poste για τις υπηρεσίες υποδομής που παρέχονται, στο πλαίσιο υπεργολαβίας, στην SFMI-Chronopost ήσαν τουλάχιστον ίσες με τις ελάχιστες δαπάνες παροχής των εν λόγω υπηρεσιών (ήτοι τις δαπάνες που συνδέονται αποκλειστικώς με την παροχή μιας ειδικής υπηρεσίας και οι οποίες παύουν να υφίστανται αφότου παύσει η παροχή της εν λόγω υπηρεσίας), και ότι η ως άνω εξακρίβωση θα επέβαλλε την εκτίμηση του ελάχιστου κόστους, για την Poste, κάθε

στοιχείου των υπηρεσιών υποδομής που παρείχε στην SFMI-Chronopost κατά τη διάρκεια της προβαλλομένης παραβάσεως. Λαμβανομένης υπόψη της ανυπαρξίας λεπτομερών και αναλυτικών λογιστικών καταχωρίσεων της Poste που να καλύπτουν τις δραστηριότητές της κατά την περίοδο από το 1986 έως το 1991, θα ήταν, κατά την Επιτροπή, «άκρως δύσκολο να το πράξει με επαρκή κατά νόμον βαθμό ακρίβειας» (σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

162 Απαντώντας στο επιχείρημα των καταγγελλουσών ότι το Γαλλικό Ελεγκτικό Συνέδριο ανέλυσε και αναθεώρησε τους λογαριασμούς της Poste μεταξύ 1991 και 2002, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι «[α]ποκλείεται, εντούτοις, το να μπορεί μια παρόμοια αναθεώρηση, η οποία είναι αναμφισβήτητα λυσιτελής και επαρκής για την άσκηση της αποστολής του ελέγχου των δημοσίων εσόδων η οποία έχει ανατεθεί στο εν λόγω [Σ]υνέδριο, να επιτρέψει στην Επιτροπή να προσκομίσει επαρκώς κατά νόμον αποδείξεις περί της υπάρξεως παραβάσεως του άρθρου 82» (σκέψη 165 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

163 Στη σκέψη 167 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή εκθέτει τα εξής:

«[Η] Επιτροπή οφείλει, εν πάση περιπτώσει, να αναλύσει την ύπαρξη ή την ανυπαρξία διασταυρούμενων επιδοτήσεων εκ μέρους της Poste προς τη θυγατρική της εταιρία Chronopost, στην υπόθεση σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις (η οποία εκκρεμεί ενώπιον του [Πρωτοδικείου] κατόπιν αναπομπής). Υπό τις περιστάσεις αυτές, η ανάλυση υπό το πρίσμα του άρθρου 82 θα συνεπαγόταν την επανάληψη μιας εργασίας εκ μέρους της Επιτροπής». Η Επιτροπή εκτιμά ότι η αξιολόγηση των διασταυρούμενων επιδοτήσεων στο πλαίσιο των σχετικών με τις κρατικές ενισχύσεις κανόνων θα ήταν πλέον ενδεδειγμένη διότι θα μπορούσε να καλύψει όλες τις καταγγελθείσες πρακτικές, συμπεριλαμβανομένων των φορολογικών και τελωνειακών οφελών που αποκόμισε ενδεχομένως η SFMI-Chronopost.

Επιχειρήματα των διαδίκων

164 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή στηρίζει την εκ μέρους της απόρριψη της καταγγελίας λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος στο ότι πρόκειται να

εξετάσει, εν πάση περιπτώσει, το ζήτημα της υπάρξεως ή της ανυπαρξίας διασταυρούμενων επιδοτήσεων στο πλαίσιο της σχετικής με τις κρατικές ενισχύσεις πτυχής της καταγγελίας. Κατά τις προσφεύγουσες, αυτή είναι η μόνη πιθανή ερμηνεία της σκέψης 167 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, αν η Επιτροπή προετίθετο να ισχυρισθεί ότι δεν όφειλε να εξετάσει το ζήτημα αυτό παρά μόνον αν το Πρωτοδικείο ακυρώσει την απόφαση του 1997 δυνάμει των άρθρων 87 ΕΚ και 88 ΕΚ, το επιχείρημα αυτό θα ήταν παντελώς αλυσιτελές για τη δικαιολόγηση της απορρίψεως καταγγελίας λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος. Οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι, με την επιχειρηματολογία αυτή, η Επιτροπή αφίσταται από τη θέση που υποστήριξε ενώπιον του Πρωτοδικείου στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις της 14ης Δεκεμβρίου 2000, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 21 ανωτέρω, και της 7ης Ιουνίου 2006, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 23 ανωτέρω.

165 Κατά συνέπεια, η επιχειρηματολογία της Επιτροπής που εκτίθεται στη σκέψη 167 της προσβαλλομένης αποφάσεως συνιστά πρόδηλη παραβίαση της αρχής της καλής πίστης και επίδειξη μη αγαστής συνεργασίας με το Πρωτοδικείο και, ως εκ τούτου, παράβαση του άρθρου 10 ΕΚ, το οποίο, όπως έχει ερμηνευθεί από τη νομολογία, τυγχάνει εφαρμογής και στις διοργανικές σχέσεις.

166 Η συλλογιστική της Επιτροπής, η οποία καταλήγει στο να στηρίξει μια απορριπτική απόφαση σε ένα μελλοντικό και υποθετικό περιστατικό (ακύρωση από το Πρωτοδικείο της σχετικής με το τμήμα που αφορά τις κρατικές ενισχύσεις προσβαλλομένης αποφάσεως στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα στη σκέψη 23 απόφαση της 7ης Ιουνίου 2006), δεν μπορεί να επικυρωθεί νομικά.

167 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα των προσφευγουσών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

168 Εκ προοιμίου, πρέπει να επισημανθεί ότι η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών ενέχει αντίφαση. Αφενός, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή θεώρησε,

στη σκέψη 167 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι επρόκειτο να εξετάσει οπωσδήποτε το ζήτημα των διασταυρούμενων επιδοτήσεων στο πλαίσιο της σχετικής με τις κρατικές ενισχύσεις πτυχής, και όχι μόνο στην περίπτωση που το Πρωτοδικείο ακυρώσει την απόφαση του 1997 όσον αφορά την πτυχή αυτή. Αφετέρου, ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή στήριξε την προσβαλλόμενη απόφαση σε ένα μελλοντικό και υποθετικό περιστατικό, ήτοι την ακύρωση από το Πρωτοδικείο της αποφάσεως του 1997.

169 Εν πάση περιπτώσει, το επιχείρημα που προέβαλε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση ότι αυτή «[επρόκειτο] οπωσδήποτε να αναλύσει την ύπαρξη ή την ανυπαρξία διασταυρούμενων επιδοτήσεων εκ μέρους της Poste προς τη θυγατρική της εταιρία Chronopost, στην υπόθεση σχετικά με τις κρατικές ενισχύεις (η οποία εκκρεμεί ενώπιον του [Πρωτοδικείου] κατόπιν αναπομπής)», δεν μπορεί να σημαίνει ότι η Επιτροπή επρόκειτο να συνεχίσει την έρευνά της ως προς τη σχετική με τις κρατικές ενισχύσεις πτυχή της υποθέσεως, τούτο δε έστω και αν το Πρωτοδικείο επικύρωνε την απόφαση με την οποία διαπιστώθηκε η ανυπαρξία κρατικών ενισχύσεων. Η φράση αυτή σημαίνει μόνο, όπως ορθώς υπογραμμίζει η Επιτροπή, ότι το ζήτημα της υπάρξεως διασταυρούμενων επιδοτήσεων υπαγόταν στη σχετική με τις κρατικές ενισχύσεις πτυχή της καταγγελίας και έπρεπε, ως εκ τούτου, να εξετασθεί στο πλαίσιο αυτό.

170 Η Επιτροπή επέλεξε να εξετάσει το ζήτημα της υπάρξεως διασταυρούμενων επιδοτήσεων μόνο στο πλαίσιο της σχετικής με τις κρατικές ενισχύσεις πτυχής της καταγγελίας. Κατ' αρχάς, η Επιτροπή απέδειξε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η παράβαση είχε τερματισθεί και ότι δεν υπήρχαν παρατεταμένα αποτελέσματα και, εν συνεχεία, ανέλυσε πλείονα στοιχεία στο πλαίσιο της εξετάσεως της υπάρξεως κοινοτικού συμφέροντος. Η Επιτροπή κατέληξε ότι δεν υπήρχε κοινοτικό συμφέρον για τη συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας, τούτο δε έστω και αν οι προβαλλόμενες παραβάσεις είχαν όντως διαπραχθεί.

171 Η Επιτροπή, η οποία δεν ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει αν η παράβαση διαπράχθηκε ή όχι, μπορούσε να επικαλεσθεί το γεγονός ότι το ζήτημα της υπάρξεως των διασταυρούμενων επιδοτήσεων επρόκειτο να εξετασθεί στο πλαίσιο της σχετικής με τις κρατικές ενισχύσεις πτυχής. Η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη ούτε να αναστείλει την εξέταση της σχετικής με την κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως πτυχής της καταγγελίας μέχρι την έκδοση οριστικής αποφάσεως ως προς τη σχετική με τις κρατικές ενισχύσεις πτυχή ούτε να επαναλάβει την επιχειρηματολογία της αποφάσεως του 1997 ως προς την τελευταία αυτή πτυχή εντός της προσβαλλομένης αποφάσεως σχετικά με την πτυχή που αφορά την κατάχρηση δεσπόζουσας

θέσεως. Συγκεκριμένα, μια τέτοια επανάληψη θα σήμαινε διπλασιασμό της εργασίας, καθόσον τα ίδια ζητήματα θα εξετάζονταν σε δύο παράλληλες υποθέσεις, αν είχε προσβληθεί η απόφαση περί απορρίψεως της καταγγελίας για κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως.

172 Τέλος, το ζήτημα αν υπήρχαν ή όχι διασταυρούμενες επιδοτήσεις δεν ασκεί επιρροή στη συλλογιστική που ακολούθησε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον η Επιτροπή αμφισβήτησε το κοινοτικό συμφέρον βάσει άλλων λόγων. Η επίκληση του γεγονότος ότι η ύπαρξη ή η ανυπαρξία διασταυρούμενων επιδοτήσεων επρόκειτο να αναλυθεί στο πλαίσιο της σχετικής με τις κρατικές ενισχύσεις πτυχή δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά παραβίαση των αρχών της καλής πίστης ή της αγαστής συνεργασίας μεταξύ των κοινοτικών οργάνων. Όπως ορθώς υπογραμμίζει η Επιτροπή, ούτε στην περίπτωση αυτή πρόκειται για επιχείρημα στο οποίο η Επιτροπή στήριξε τη συλλογιστική της.

173 Συνεπώς, το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, καθώς και ο πρώτος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του, πρέπει να απορριφθούν.

2. *Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από αντιφατική αιτιολογία αφορώσα δύο ουσιώδη στοιχεία της προσβαλλομένης αποφάσεως.*

Επιχειρήματα των διαδίκων

174 Οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται σε έλλειψη και αντιφατική αιτιολογία, που επηρεάζει ένα ουσιώδες στοιχείο της συλλογιστικής της.

175 Οι προσφεύγουσες επικαλούνται έλλειψη αιτιολογίας του ισχυρισμού της Επιτροπής, που περιέχεται στη σκέψη 165 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με τον οποίο αποκλείεται το να μπορεί μια αναθεώρηση των λογαριασμών παρόμοια με εκείνη που διενήργησε το Γαλλικό Ελεγκτικό Συνέδριο να επιτρέψει στην Επιτροπή να προσκομίσει επαρκώς κατά νόμον αποδείξεις περί της υπάρξεως παραβάσεως του άρθρου 82 ΕΚ. Η Επιτροπή δεν παρέσχε καμία εξήγηση ως προς την προβαλλόμενη διαφορά μεταξύ των υπολογισμών που αυτή όφειλε να πραγματοποιήσει και εκείνων που όντως πραγματοποίησε το Γαλλικό Ελεγκτικό Συνέδριο.

176 Επιπλέον, οι προσφεύγουσες εκτιμούν ότι υπάρχει διττή αντίφαση εντός της προσβαλλομένης αποφάσεως. Αφενός, η Επιτροπή αναγνωρίζει, στη σκέψη 167 της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. σκέψη 163 ανωτέρω), σε αντίθεση με ό,τι υποστηρίζει στη σκέψη 164 της ίδιας αποφάσεως (σκέψη 161 ανωτέρω), ότι είναι απολύτως σε θέση να εξακριβώσει το επίπεδο καλύψεως των δαπανών της Poste. Αφετέρου, η Επιτροπή ισχυρίζεται, στη σκέψη 167 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε αντίθεση με ό,τι υποστηρίζει στη σκέψη 164 της ίδιας αποφάσεως, ότι ο λόγος για τον οποίο δεν εξακρίβωσε το επίπεδο καλύψεως των δαπανών της Poste υπό το πρίσμα του άρθρου 82 ΕΚ δεν ενέκειτο στο ότι δεν μπορούσε να το πράξει, αλλά μάλλον στο ότι αυτό θα σήμαινε επανάληψη μιας εργασίας της Επιτροπής, εφόσον ισχυρίσθηκε ότι όφειλε να το πράξει όσον αφορά τη σχετική με τις κρατικές ενισχύσεις πτυχή της καταγγελίας. Οι προσφεύγουσες εκτιμούν ότι εν προκειμένω υφίσταται αντίφαση ισοδύναμη με έλλειψη αιτιολογίας.

177 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα των προσφευγουσών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

178 Κατά πάγια νομολογία, προκειμένου να κρίνει αν υφίσταται επαρκές κοινοτικό συμφέρον προς συνέχιση της εξετάσεως μιας υποθέσεως, η Επιτροπή οφείλει να λάβει υπόψη τις συγκεκριμένες περιστάσεις της υποθέσεως και, ιδίως, τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που περιέχει η ενώπιόν της υποβληθείσα καταγγελία. Καθήκον της είναι, ιδίως, να σταθμίσει τη σημασία της καταγγελλομένης παραβάσεως για τη

λειτουργία της κοινής αγοράς, την πιθανότητα να αποδειχθεί η τελεσή της και την έκταση των μέτρων που απαιτούνται για να εκπληρώσει, υπό τις καλύτερες προϋποθέσεις, την αποστολή της να μεριμνά για την τήρηση των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, Τ-24/90, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2223, σκέψη 86· Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 148 ανωτέρω, σκέψη 62, και της 21ης Ιανουαρίου 1999, Τ-185/96, Τ-189/96 και Τ-190/96, Riviera Auto Service κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-93, σκέψη 46).

179 Κατά συνέπεια, η δυσκολία του να αποδειχθεί επαρκώς κατά νόμον η ύπαρξη παραβάσεως, προκειμένου να ληφθεί απόφαση διαπιστώνουσα την παράβαση αυτή, είναι ένα στοιχείο το οποίο μπορεί να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του αν υφίσταται κοινοτικό συμφέρον.

180 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες δεν αμφισβητούν τις διαπιστώσεις που περιέχουν οι σκέψεις 164 και 165 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με τις οποίες οι λογαριασμοί της SFMI-Chronopost έπρεπε να αναθεωρηθούν στο σύνολό τους από το 1986 προκειμένου να προσδιορισθεί το επίπεδο της καλύψεως των δαπανών, και ότι η Poste δεν είχε λεπτομερείς και αναλυτικές λογιστικές καταχωρίσεις που να καλύπτουν τις δραστηριότητές της κατά την περίοδο 1986 έως 1991 (έστω και αν οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η ανυπαρξία αναλυτικών λογιστικών καταχωρίσεων συνεχίστηκε τουλάχιστον έως το 2001).

181 Το επιχείρημα της Επιτροπής ότι μια αναθεώρηση όπως αυτή που διενήργησε το Γαλλικό Ελεγκτικό Συνέδριο δεν μπορεί να επιτρέψει στην Επιτροπή να προσκομίσει επαρκώς κατά νόμον αποδείξεις περί της υπάρξεως παραβάσεως του άρθρου 82 ΕΚ είναι επαρκώς αιτιολογημένο, καθόσον η Επιτροπή αναφέρεται στη διαφορά μεταξύ της αποστολής που έχει ανατεθεί στο Ελεγκτικό Συνέδριο, η οποία συνίσταται στον έλεγχο της χρήσεως των δημοσίων εσόδων, και εκείνης που έχει ανατεθεί στην Επιτροπή όταν εξετάζει την ύπαρξη μιας τέτοιας παραβάσεως. Συγκεκριμένα, δεν προκύπτει σαφώς ο λόγος για τον οποίο το Ελεγκτικό Συνέδριο έπρεπε να εκτιμήσει το ελάχιστο κόστος κάθε υπηρεσίας υποδομής που η Poste παρείχε στην SFMI-Chronopost προκειμένου το Ελεγκτικό Συνέδριο να εκπληρώσει την αποστολή του που συνίσταται στον έλεγχο της χρήσεως των δημοσίων εσόδων.

182 Οι προσφεύγουσες προσκόμισαν μόνον την περίληψη και μια σελίδα της εκθέσεως του Γαλλικού Ελεγκτικού Συνεδρίου. Το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες μνημονεύουν τη διεύθυνση μιας ιστοσελίδας στο διαδίκτυο εντός της οποίας έχει δημοσιευθεί η έκθεση δεν μπορεί να θεωρηθεί ισοδύναμο με την προσκόμιση της πλήρους εκθέσεως. Εν πάση περιπτώσει, οι προσφεύγουσες δεν διευκρίνισαν από ποια άλλα τμήματα της ως άνω εκθέσεως μπορούσε να προκύψει ότι μια αναθεώρηση των λογαριασμών όπως αυτή που διενήργησε το Ελεγκτικό Συνέδριο αρκούσε για να αποδειχθεί η ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 82 ΕΚ. Από τη σελίδα που κατατέθηκε στη δικογραφία προκύπτει ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο υπολόγισε, μέσω αναλυτικών λογιστικών καταχωρίσεων, ότι τα αποτελέσματα της αφορώσας τα ταχυδρομικά δέματα δραστηριότητας την οποία διαχειριζόταν ο εσωτερικός οργανισμός υπηρεσιών ταχυδρομείου ήσαν αρνητικά για την περίοδο 1998 έως 2002. Ωστόσο, δεν παρουσιάσθηκαν τα λεπτομερειακά στοιχεία του πραγματοποιηθέντος υπολογισμού. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η Επιτροπή ορθώς μπορούσε να υποθέσει ότι παρόμοιοι υπολογισμοί δεν αρκούν για να αποδειχθεί η ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 82 ΕΚ. Επιπλέον, το Ελεγκτικό Συνέδριο διευκρινίζει ότι τα αποτελέσματα της αφορώσας τα ταχυδρομικά δέματα δραστηριότητας είχαν καταστεί γνωστά μόνον προσφάτως, καθόσον η εν λόγω δραστηριότητα διακρίθηκε από την επίδοση αλληλογραφίας εντός των λογαριασμών μόνον από το 1998. Εντούτοις, η Επιτροπή έπρεπε να αναθεωρήσει τους λογαριασμούς για την περίοδο 1986 έως 1991, ήτοι για μια περίοδο κατά την οποία η Poste δεν διέθετε αναλυτικές και λεπτομερείς λογιστικές καταχωρίσεις. Έστω και αν, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, μια αναθεώρηση παρόμοια με εκείνη που διενήργησε το Ελεγκτικό Συνέδριο αρκούσε για να αποδειχθεί η ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 82 ΕΚ, δεν ήταν υπερβολικό το να ειπωθεί ότι αυτή θα αποτελούσε ένα «άκρως δύσκολο» έργο όσον αφορά την περίοδο 1986 έως 1991 (σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

183 Η Επιτροπή επέλεξε, αντί να αναστείλει την εξέταση της υποθέσεως μέχρις ότου τα κοινοτικά δικαστήρια εκδώσουν τελειωτική απόφαση ως προς τη σχετική με τις κρατικές ενισχύσεις πτυχή, να απορρίψει την καταγγελία ως προς τη σχετική με την κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως πτυχή λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, επικαλούμενη τη δυσκολία του να αποδειχθεί η ύπαρξη διασταυρούμενων επιδοτήσεων ως ένα στοιχείο μεταξύ άλλων. Επιπλέον, όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή, δεν πρόκειται, στη συγκεκριμένη περίπτωση, για ουσιώδες στοιχείο της επιχειρηματολογίας της.

184 Όσον αφορά τη φερόμενη ως αντίφαση την οποία επικαλέσθηκαν οι προσφεύγουσες, αρκεί η διαπίστωση ότι οι λέξεις «άκρως δύσκολο» δεν σημαίνουν «αδύνατο», όπως ορθώς υπογραμμίζει η Επιτροπή. Επομένως, δεν υπάρχει αντίφαση μεταξύ των σκέψεων 164 και 167 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

185 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

3. *Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από διάφορες νομικές πλάνες όσον αφορά την απόρριψη του τμήματος της καταγγελίας που στηρίζεται στα άρθρα 86 ΕΚ, 82 ΕΚ, στο άρθρο 3, στοιχείο ζ΄, ΕΚ και στο άρθρο 10 ΕΚ*

Επιχειρήματα των διαδίκων

186 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, με την καταγγελία, βάλλουν, πέραν των εκδηλώσεων συμπεριφοράς που καταλογίζονται στην Poste δυνάμει του άρθρου 82 ΕΚ, κατά των κρατικών μέτρων που έλαβε το Γαλλικό Δημόσιο, τα οποία αποσκοπούσαν στην ενίσχυση των παράνομων μορφών συμπεριφοράς. Κρατικά μέτρα όπως είναι οι προνομιακές τελωνειακές διαδικασίες καθώς και τα φορολογικά πλεονεκτήματα συνιστούν μέτρα υπέρ της επεκτάσεως της δεσπόζουσας θέσεως της Poste από την αγορά των βασικών υπηρεσιών ταχυδρομείου προς την αγορά της ταχείας επιδόσεως αλληλογραφίας μέσω πλεονεκτημάτων που χορηγήθηκαν στην SFMI-Chronopost.

187 Συναφώς, κατά τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΚ) 2842/98 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με τις ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογή των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ L 354, σ. 18), ως εκ του ότι στηρίχθηκε, με τη σκέψη 46 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε λόγους επί των οποίων δεν ακούστηκαν οι καταγγέλλουσες. Επιπλέον, η Επιτροπή παρέβη τους σχετικούς με τη συνδυασμένη εφαρμογή των άρθρων 86 ΕΚ, του άρθρου 3, στοιχείο ζ΄, ΕΚ και των άρθρων 10 ΕΚ και 82 ΕΚ κανόνες, ως εκ του ότι υποστήριξε, με τη σκέψη 46 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα σχετικά μέτρα δεν μπορούν να εμπίπτουν στη συνδυασμένη εφαρμογή των άρθρων 86 ΕΚ και 82 ΕΚ, εφόσον εμπίπτουν, κατά την Επιτροπή, στην άσκηση της «δημόσιας εξουσίας» του οικείου κράτους μέλους. Τέλος, η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει τους κανόνες δικαίου σχετικά με την εκτίμηση του αν υφίσταται κοινοτικό συμφέρον όσον αφορά την απόρριψη καταγγελίας στηριζομένης στα άρθρα 86 ΕΚ, 82 ΕΚ, στο άρθρο 3, στοιχείο ζ΄, ΕΚ και στο άρθρο 10 ΕΚ, και, επικουρικώς, δεν είναι αιτιολογημένη επί του σημείου αυτού.

188 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο ως άνω λόγος ακυρώσεως είναι απαράδεκτος, επικαλούμενη την απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Φεβρουαρίου 2005, C-141/02 P, Επιτροπή κατά max.mobil (Συλλογή 2005, σ. I-1283, στο εξής: απόφαση max.mobil).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

189 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, από το γράμμα του άρθρου 86, παράγραφος 3, ΕΚ και από την οικονομία του συνόλου των διατάξεων του άρθρου αυτού προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν οφείλει να κινήσει τη διαδικασία που προβλέπουν οι εν λόγω διατάξεις, καθότι οι ιδιώτες δεν μπορούν να απαιτήσουν από το θεσμικό αυτό όργανο να λάβει συγκεκριμένη θέση. Επομένως, μια απόφαση με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να δώσει συνέχεια σε καταγγελία που την καλούσε να ενεργήσει δυνάμει του άρθρου 86, παράγραφος 3, ΕΚ δεν συνιστά πράξη δυναμένη να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως (απόφαση max.mobil, σκέψη 188 ανωτέρω, σκέψεις 69 και 70, και διάταξη του Δικαστηρίου της 23ης Φεβρουαρίου 2006, C-171/05 P, Piau κατά Επιτροπής, που δεν δημοσιεύθηκε στη Συλλογή – Συλλογή 2006 σ. I-37*, σκέψη 53).

190 Τα επιχειρήματα των προσφευγουσών που συνδέονται με τις προβαλλόμενες διαφορές, από διαδικαστικής απόψεως, μεταξύ της προκειμένης υποθέσεως και της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση max.mobil δεν ασκούν επιρροή.

191 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι οι προσφεύγουσες υπέβαλαν το σύνολο της καταγγελίας τους κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και ότι η Επιτροπή την εξέτασε ως τέτοια, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι ο υποβάλλων καταγγελία, η οποία στηρίζεται σε μη προσήκουσα νομική βάση, δεν μπορεί να έχει, ως εκ τούτου, τη δυνατότητα να ασκήσει προσφυγή κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να συνεχίσει την εξέταση καταγγελίας στρεφομένης κατά ενός κράτους. Ο κανονισμός 17 δεν τυγχάνει εφαρμογής όσον αφορά το άρθρο 86 ΕΚ (απόφαση max.mobil, σκέψη 188 ανωτέρω, σκέψη 71). Το ίδιο ισχύει όσον αφορά τον κανονισμό (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της Συνθήκης (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), ο οποίος άρχισε να ισχύει την 1η Μαΐου 2004. Έστω και αν η Επιτροπή είχε εξετάσει την καταγγελία, στο σύνολό της, ως καταγγελία εμπίπτουσα στο άρθρο

3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, τούτο δεν μπορούσε να μεταβάλει το νομικό πλαίσιο. Εν πάση περιπτώσει, τυχόν σφάλμα της Επιτροπής ως προς την εφαρμοστέα νομική βάση δεν είναι ικανό να απονείμει σε καταγγέλλοντα το δικαίωμα να ασκήσει ενώπιον του κοινοτικού δικαστή προσφυγή κατά της απορρίψεως καταγγελίας με την οποία η Επιτροπή κλήθηκε να ενεργήσει δυνάμει του άρθρου 86, παράγραφος 3, ΕΚ.

192 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, επίσης, ότι δεν υπέβαλαν στην Επιτροπή καταγγελία με μοναδική βάση την παράβαση του άρθρου 86 ΕΚ από τη Γαλλική Δημοκρατία, αλλά ότι η καταγγελία στρεφόταν κατά της Poste λόγω αυτοτελούς παραβάσεως του άρθρου 82 ΕΚ και κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας λόγω παραβιάσεως των σχετικών με τη συνδυασμένη εφαρμογή των άρθρων 86 ΕΚ, 82 ΕΚ, του άρθρου 3, στοιχείο ζ΄, ΕΚ και του άρθρου 10 ΕΚ κανόνων. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι ούτε η καταγγελία που έδωσε λαβή για την υπόθεση max.mobil στηριζόταν μόνο στην παράβαση του άρθρου 86 ΕΚ, αλλά στην παράβαση των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 82 ΕΚ και του άρθρου 86, παράγραφος 1, ΕΚ (απόφαση max.mobil, σκέψη 188 ανωτέρω, σκέψη 4). Συγκεκριμένα, από τη διατύπωση του άρθρου 86, παράγραφος 1, ΕΚ προκύπτει ότι η διάταξη αυτή πρέπει πάντοτε να ερμηνεύεται σε συνδυασμό με μια άλλη διάταξη της Συνθήκης. Όσον αφορά την παράθεση του άρθρου 10 ΕΚ σε συνδυασμό με το άρθρο 3, στοιχείο ζ΄, ΕΚ, η Επιτροπή ορθώς υπογράμμισε, στη σκέψη 170 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 86 ΕΚ αποτελεί lex specialis. Η παράθεση, απλώς και μόνον, των διατάξεων αυτών, που ορίζουν τις υποχρεώσεις των κρατών μελών κατά γενικό τρόπο, δεν είναι ικανή να απονείμει στον καταγγέλλοντα δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής κατά των αποφάσεων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 86 ΕΚ.

193 Τέλος, ούτε το γεγονός ότι οι καταγγέλλουσες συνδύασαν μια καταγγελία στρεφόμενη κατά κράτους μέλους με καταγγελία στρεφόμενη κατά επιχειρήσεως μπορεί να τους απονείμει το δικαίωμα να προσβάλουν το τμήμα της αποφάσεως που αφορά την καταγγελία η οποία στρέφεται κατά του κράτους μέλους. Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν οφείλει να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 86 ΕΚ, είναι προφανές ότι οι ιδιώτες δεν μπορούν να την υποχρεώσουν να ενεργήσει κατά τρόπον ώστε να συνδυασθεί μια καταγγελία στρεφόμενη κατά κράτους μέλους με καταγγελία στρεφόμενη κατά επιχειρήσεως.

194 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, επίσης, ότι η Επιτροπή ουδέποτε αμφισβήτησε ότι η υπόθεση εντάσσεται πλήρως στο πλαίσιο του κανονισμού 2842/98 και, εν συνεχεία, του κανονισμού 773/2004. Υπογραμμίζουν ότι η Επιτροπή τόνισε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι δεν είχε πρόθεση να διεξαγάγει λεπτομερέστερη έρευνα της καταγγελίας υπό το πρίσμα του άρθρου 86 ΕΚ, του άρθρου 3, στοιχείο ζ΄, ΕΚ και του άρθρου 10 ΕΚ για τους ίδιους λόγους σύμφωνα με τους οποίους δεν υπήρχε κοινοτικό συμφέρον για τη διεξαγωγή λεπτομερέστερης έρευνας υπό το πρίσμα του άρθρου 82 ΕΚ. Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι οι ως άνω κανονισμοί, όπως και οι κανονισμοί 17 και 1/2003, δεν έχουν εφαρμογή όσον αφορά το άρθρο 86 ΕΚ και ότι δεν καθίστανται εφαρμοστέοι μόνον εκ του λόγου ότι η Επιτροπή θεώρησε ενδεχομένως ότι όφειλε να τους εφαρμόσει (πριν από την έκδοση της αποφάσεως max. mobil, σκέψη 188 ανωτέρω). Επιπλέον, το γεγονός ότι η Επιτροπή παρέθεσε τους λόγους για τους οποίους δεν είχε πρόθεση να δώσει συνέχεια στην καταγγελία δεν είναι ικανό να μεταβάλει τον νομικό χαρακτηρισμό αυτού του τμήματος της αποφάσεως, που συνιστά μη δεκτική προσβολής πράξη. Ομοίως, το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν διενήργησε διάκριση μεταξύ των διαφόρων πτυχών της προσβαλλομένης αποφάσεως επισημαίνοντας στις καταγγέλλουσες την ύπαρξη του δικαιώματός τους να ασκήσουν προσφυγή δεν μεταβάλλει τη νομική φύση της πράξεως.

195 Το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η κατάσταση, από διαδικαστικής απόψεως, εν προκειμένω είναι συγκρίσιμη με εκείνη που έδωσε λαβή για την απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Οκτωβρίου 1995, C-19/93 P, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. I-3319), πρέπει να απορριφθεί. Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, στην υπόθεση εκείνη, η καταγγελία στρεφόταν μόνον κατά επιχειρήσεων, και όχι κατά κράτους μέλους, και ότι το άρθρο 86 ΕΚ δεν συνιστούσε το έρεισμα της καταγγελίας. Μόνο στο πλαίσιο της εξετάσεως της ως άνω καταγγελίας η Επιτροπή εξέτασε το ζήτημα αν το άρθρο 86, παράγραφος 2, ΕΚ αντετίθετο στην εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Επομένως, η κατάσταση, από διαδικαστικής απόψεως, διέφερε εκείνης της υπό κρίση υποθέσεως.

196 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

197 Από όλες τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

198 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, το Πρωτοδικείο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.

199 Εν προκειμένω, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί και η Επιτροπή, καθώς και οι παρεμβαίνουσες, ζήτησαν να καταδικασθούν οι προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα. Ωστόσο, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η Επιτροπή ερμήνευσε εσφαλμένως, με την προσβαλλόμενη απόφαση, τις υποχρεώσεις της ως εκ του ότι υποστήριξε ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να εκτιμήσει τη σοβαρότητα και τη διάρκεια των προβαλλομένων παραβάσεων (βλ. σκέψη 76 ανωτέρω). Έστω και αν η πλάνη αυτή δεν μπορούσε να ασκήσει επιρροή επί του διατακτικού της αποφάσεως και, ως εκ τούτου, δεν δύναται να οδηγήσει το Πρωτοδικείο στο να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση (βλ. σκέψη 147 ανωτέρω), η εν λόγω πλάνη ήταν ικανή, ωστόσο, να παρακινήσει τις προσφεύγουσες να προσβάλουν την απόφαση ενώπιον του Πρωτοδικείου. Για τον λόγο αυτό, το Πρωτοδικείο θεωρεί, κατόπιν δίκαιης εκτιμήσεως των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, ότι πρέπει να κριθεί ότι η Επιτροπή οφείλει να φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

200 Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο παραιτούμενος διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον ο αντίδικος διατύπωσε σχετικό αίτημα με τις παρατηρήσεις του επί της παραιτήσεως. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η CRIE παραιτήθηκε από την προσφυγή της, η Επιτροπή ζήτησε να φέρει τα έξοδά της η CRIE. Σύμφωνα με τη δεύτερη περίοδο του ως άνω άρθρου, κατόπιν αιτήσεως του παραιτουμένου διαδίκου, καταδικάζεται στα έξοδα ο αντίδικος, αν τούτο δικαιολογείται από τη στάση του. Ωστόσο, εν προκειμένω, η δεύτερη αυτή περίοδος δεν τυγχάνει εφαρμογής, δεδομένου ότι η CRIE δεν διατύπωσε αίτημα σχετικά με τα δικαστικά έξοδα με το έγγραφο παραιτήσεως. Επομένως, η CRIE πρέπει να φέρει το ένα τέταρτο των εξόδων της Επιτροπής.

201 Όσον αφορά τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι παρεμβαίνουσες, διαπιστώνεται ότι αυτές δεν διατύπωσαν αίτημα σχετικά με τα δικαστικά έξοδα κατόπιν της παραιτήσεως της CRIE. Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 5, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, εν απουσία αιτημάτων ως προς τα δικαστικά έξοδα, κάθε διάδικος φέρει τα έξοδά του. Επομένως, πρέπει να κριθεί ότι η Chronopost και η Poste θα φέρουν το ένα τέταρτο των δικαστικών τους εξόδων. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι οι προσφεύγουσες πρέπει να φέρουν τα τρία τέταρτα των εξόδων των παρεμβαινουσών, σύμφωνα με τα αιτήματα των τελευταίων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Διαγράφει τη CRIE SA από τον πίνακα των προσφευγουσών.

2) Απορρίπτει την προσφυγή.

3) Η Union française de l'express (UFEX), η DHL Express (France) SAS και η Federal express international (France) SNC φέρουν, πέραν των δικαστικών τους εξόδων, τα τρία τέταρτα των εξόδων της Chronopost SA και της Poste.

Η Chronopost και η Poste φέρουν το ένα τέταρτο των δικαστικών τους εξόδων. Η CRIE φέρει, πέραν των δικαστικών της εξόδων, το ένα τέταρτο των εξόδων της Επιτροπής. Η Επιτροπή φέρει τα τρία τέταρτα των δικαστικών της εξόδων.

Pirrung Forwood Pelikánová

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 12 Σεπτεμβρίου 2007.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

E. Coulon J. Pirrung

Πίνακας περιεχομένων

Ιστορικό της διαφοράς ..... II - 3406

1. Διάδικοι ..... II - 3406

2. Η από 21 Δεκεμβρίου 1990 καταγγελία ..... II - 3408

3. Το από 10 Μαρτίου 1992 έγγραφο της Επιτροπής ..... II - 3409

4. Η απόφαση της 30ής Δεκεμβρίου 1994 περί απορρίψεως της καταγγελίας ..... II - 3409

5. Εθνικές διαδικασίες ..... II - 3410

6. Η προσβαλλόμενη απόφαση ..... II - 3411

7. Απόφαση αφορώσα το σκέλος της καταγγελίας που αφορά τις κρατικές ενισχύσεις ..... II - 3411

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων ..... II - 3413

Επί του παραδεκτού ..... II - 3415

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3415

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3417

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις ..... II - 3417

Επί της πρώτης ενστάσεως απαραδέκτου, που αντλείται από ανυπαρξία καταγγελίας εκ μέρους της UFEX ..... II - 3418

Επί της δεύτερης ενστάσεως απαραδέκτου, που αντλείται από προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της Poste ..... II - 3419

Επί της ουσίας ..... II - 3422

1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση των κανόνων δικαίου που αφορούν την εκτίμηση του αν υφίσταται κοινοτικό συμφέρον για τη συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας ..... II - 3422

Επί του πρώτου σκέλους, που αντλείται από προδήλως εσφαλμένη ερμηνεία της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 25ης Μαΐου 2000, η οποία αναφέρεται στα συμπεράσματα που προκύπτουν από την εκδοθείσα κατ' αναίρεση απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Μαρτίου 1999 ..... II - 3423

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3423

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3424

Επί του δευτέρου σκέλους, που αντλείται από προδήλως εσφαλμένη εκτίμηση ορισμένων στοιχείων που μετέχουν κατ' ανάγκην στον ορισμό του κοινοτικού συμφέροντος ..... II - 3429

Σύνοψη της προσβαλλομένης αποφάσεως ..... II - 3429

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3433

— Σοβαρότητα των προβαλλομένων παραβάσεων ..... II - 3433

— Διάρκεια των προβαλλομένων παραβάσεων ..... II - 3434

— Εξακολούθηση των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων των προβαλλομένων παραβάσεων ..... II - 3435

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3436

— Διάρκεια των προβαλλομένων παραβάσεων ..... II - 3436

— Εξακολούθηση των αποτελεσμάτων των προβαλλομένων παραβάσεων ..... II - 3443

— Σοβαρότητα της προβαλλομένης παραβάσεως ..... II - 3449

Επί του τρίτου σκέλους, που αντλείται από προδήλως και εσκεμμένως εσφαλμένη εκτίμηση του ρόλου της Επιτροπής σε σχέση με αυτόν των εθνικών δικαστηρίων κατά την εξέταση της υπάρξεως κοινοτικού συμφέροντος ..... II - 3452

Σύνοψη της προσβαλλομένης αποφάσεως ..... II - 3452

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3453

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3453

Επί του τετάρτου σκέλους, που αντλείται από το ότι η Επιτροπή, παραπέμποντας, με τη σκέψη 167 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στη σχετική με τις κρατικές ενισχύσεις πτυχή της υποθέσεως προκειμένου να δικαιολογήσει την εκ μέρους της απόρριψη που αντλείται από προβαλλόμενη έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος, παραβιάζει τις αρχές της καλής πίστης και της αγαστής συνεργασίας μεταξύ των κοινοτικών οργάνων (άρθρο 10 ΕΚ) ... II - 3456

Σύνοψη της προσβαλλομένης αποφάσεως ..... II - 3456

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3457

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3458

2. Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από αντιφατική αιτιολογία αφορώσα δύο ουσιώδη στοιχεία της προσβαλλομένης αποφάσεως. . . . . II - 3460

Επιχειρήματα των διαδίκων . . . . . II - 3460

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου . . . . . II - 3461

3. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από διάφορες νομικές πλάνες όσον αφορά την απόρριψη του τμήματος της καταγγελίας που στηρίζεται στα άρθρα 86 ΕΚ, 82 ΕΚ, στο άρθρο 3, στοιχείο ζ΄, ΕΚ και στο άρθρο 10 ΕΚ . . . . . II - 3464

Επιχειρήματα των διαδίκων . . . . . II - 3464

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου . . . . . II - 3465

Επί των δικαστικών εξόδων . . . . . II - 3468